

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10
 Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
 θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
 χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

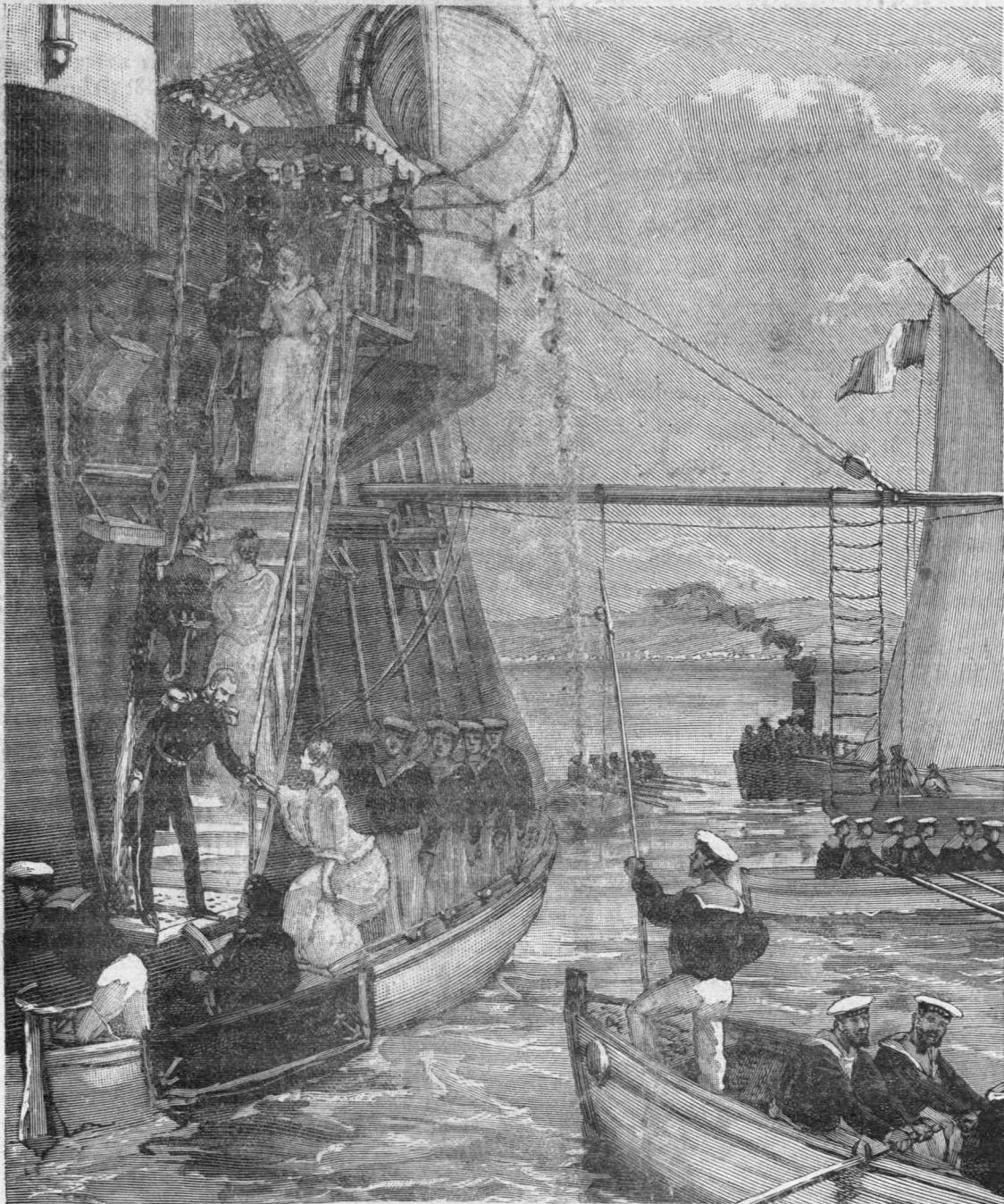
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πέτρον Μαῆλ: ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτικὸν μυθιστόρημα, (μετὰ εἰκόνων), κατὰ μετάφρασιν Χαρ. Δαντίνου, — Λέοντος Δε-Τερσώ: Η ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛῆ, Σλαβοναϊκὸν μυθιστόρημα κατὰ μετάφρασιν Δμλ. — Ἰωακείμ Βαλαβάρη: ΑΛΗΘΕΣ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΙΚΡᾶ ΑΣΙΑ. — Νι-
 κολάου Πολεθθῆ: ΔΙΟΥΔΑΜΙΔΑ, Ρωσικὸν διήγημα.

**ΣΤΗΘΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
 Ἐν Ῥωσίᾳ βούβλια 6.

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

Νεαρὸι ἀξίωματικοὶ προσέφερον τὸν βραχίονα εἰς τὰς προσκεκλημένας. (Σελὶς 765).

Λήγοντος τὴν 31^η Ὀκτωβρίου τοῦ Ε' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κ.κ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι καὶ κατὰ τὸ ΣΤ' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των ἐγκαιρῶς, ἵνα διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἀποσταλησομένης ἀποδείξεώς των συμμετάσχωσι τοῦ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΒΙΒΛΙΩΝ,

ὅπερ χάριν τῶν τακτικῶν καὶ τῶν ἀπὸ 1^{ης} Ὀκτωβρίου ἐγγραφέντων ἢ ἐγγραφησομένων κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν συνεστήθη.

ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΞΔ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια].

Ὁ εἰκοσιεπταέτης ἐκεῖνος νέος ἦτο ἐκ φύσεως μονήρης, Βρεττανός, καταγόμενος ἐκ τῆς τραχείας ἀκτῆς τοῦ Μορβιχάν. Τῆ αἰτήσει του παρεχώρησαν αὐτῷ ὡς συντρόφους δύο συμπατριώτας του, τὸν Ζιλδὰ Λεμαοῦ ἐξ Ὁυδιέρνης καὶ τὸν Κλέτον Βαχαλέκ ἐκ Δουαρνελέ, φίλους ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, μεθ' ὧν εἶχεν ἀναρριχηθῆ τὰς ἀπορρώγας ἀκτὰς τῆς Ἄκρας καὶ διαπλεύσει τὴν ἐκεῖ θάλασσαν ἐν πλήρει τρικυμίᾳ. Ὁ Κλέτος καὶ ὁ Ζιλδὰ ἦσαν δύο Ἡρακλεῖς, ἐστενοχωροῦντο δὲ σφόδρα εὐρισκόμενοι ἐντὸς τοῦ τορπιλλοβόλου, τῆς στενῆς ἐκείνης ἐκ σιδήρου θήκης. Ὅτε δὲ ὁ Φριδερίκος ἔδιδε διαταγὰς, συνέβαιναν ἐνίοτε ὁ εἰς ἐκ τῶν δύο εὐθύμων ἐκείνων ἀνδρῶν ν' ἀποτολμᾷ νὰ ἐκφέρῃ ἀστείότητά τινα.

Ὁ Κλέτος ἦτο ναύτης θωρακίτης, ἐπομένως ἐπιτετραμμένος τὸν χειρισμὸν τῶν ἰστιῶν.

Ἄμα τῷ ἐκπλῆ αὐτοῦ τὸ Τορπιλλοβόλον 29, ἐκαλύφθη ἀπὸ ἄκρου ἕως ἄκρου ὑπὸ γιγαντιαίου κύματος.

— Ἐξαίρετα! ἀνέκραξεν ὁ ναύτης, ὠραῖον λούσιμον ἀπὸ νερὸν ἀλατισμένον!

Κύπτων δὲ πρὸς τοὺς θερμοστάτας:

— Αἶ, σεῖς, μαυροπόδαροι, εἶπε, πρέπει αὐτὸ νὰ σὰς ἐμποδίζῃ εἰς τὸ φούρνημα τοῦ ψωμιοῦ σας.

Ὁ Φριδερίκος ὄρθιος παρὰ τὴν σιδηρὰν καταπακτὴν, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτα.

Τοῦτο βλέπων ὁ ναύτης ἐξηκολούθησεν:

— Μοῦ φαίνεται ὅμως, κύριε, κυβερνήτα, ὅτι ἐκεῖνοι ὁποῦ κατεσκευάσαν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἔπρεπε νὰ τοῦ βάλουν καμμιὰ μηχανὴ νὰ κινῆται μόνο του.

— Καὶ διατί, Κλέτε;

— Διότι ἀλλῶς, ἀφοῦ ἔβαλαν ἀν-

θρώπους μέσα ἔπρεπε νὰ τοὺς δώσουν καὶ ὀμβρέλλαις!

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! ἔκραξεν ὀπισθέν του ἡ φωνὴ τοῦ Ζιλδὰ, ἐσὺ ἂν βραχῆς, Κλέτε, δὲν πειράζει· αὐτοὶ ὅμως δὲν εἶνε ἡ δουλειὰ των.

— Ἡ δουλειὰ ἡ ἰδική σου θὰ ἦτο καλὴ ἂν τὸ νερὸ αὐτὸ ἐγένετο κρασί. Ὁ ἀγαθὸς Θεὸς δὲν εἶνε γουρσοῦζης ὅσον τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὅταν δίνῃ, δίνει μὲ τὸ παραπάνω.

Ἡ συνδιάλεξις αὕτη ἐφαίδρυνε βαθμηδὸν τὸν Πλεμόν.

Ἄλλως τε ἡγάπα τὸν βίον ἐκεῖνον. Ἦτο ἀληθῶς τέκνον τῆς θαλάσσης προτιμῶν τὴν σκληρὰν στρωμνὴν τοῦ πλοίου ἀπὸ τὴν μαλακὴν κοίτην, ροφῶν δι' ὄλων τῶν πόρων τὴν πνοὴν τοῦ ἀπεράντου ὠκεανοῦ, ἀσκῶν τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν εἰς τὴν εὐρωστον ὑγείαν τοῦ θαλασσοῦ βίου.

Μάτην ὅμως! Ὁ ἔρωσ εἶχεν εἰσδύσει ἤδη ἐν αὐτῷ.

Ἄλλ' ὁ ἔρωσ ὁσάκις καταλαμβάνῃ εὐγενῆ τινα ψυχὴν, τὴν μεγαλύνει καὶ τὴν ἰσχυροποιεῖ καθιστῶν αὐτὴν ἀρμοδιωτέραν πρὸς τὸν ἠρωστμόν.

Ὁ δὲ Φριδερίκος Πλεμόν ἦτο τοιαύτη ψυχὴ εὐγενής.

Ὅτε ἐπειθήθη ὅτι ἡ ἀνάμνησις ἦτο ἀκαταγώνιστος καὶ ἀκατανίκητος, δὲν ἀπεπειράθη πλέον νὰ παλαίσῃ κατ' αὐτῆς, ἀλλὰ δὲν ἐχορήγησεν εἰς αὐτὴν οὐδεμίαν συγκατάβασιν, οὐδεμίαν ἐλπίδα. Ἡ εἰκὼν, ἣν διείδε, μόλις ἐνεποίησεν αὐτῷ τὴν αἴσθησιν ὀνείρου θαύμαστοῦ, ὅπερ εἶδε μιᾶ τῶν νυκτῶν κατ' ὕπνου, ὀνείρου διὰ παντὸς ἐξαφανισθέντος, οὐτινος ὅμως τὸ ὄμμα διετήρει τὴν ἀνεξάλειπτον ἐντύπωσιν. Τὸ ὄνομα Λευκὴ ἐνεκλείσθη εἰς τὰ μυχιαίτατα τοῦ λογισμοῦ του καὶ δὲν ἐτόλμα οὔτε κἂν νὰ ψιθυρίσῃ αὐτὸ ἐκ φόβου μὴ πτοήσῃ τὴν αἰδῶ τῆς ψυχῆς του. Ἡ ἐπιφάνεισα πρὸς στιγμὴν εἰς τὸν δρόμον του εὐδαιμονία ἐφάνη αὐτῷ ὡς φευγαλέα ὄπτασις, ἐν τῇ σιγηλῇ δὲ αὐτοῦ λατρεία συνήνωσε τὴν ὄπτασιαν αὐτὴν μὲ τὴν παρουσίαν ἐτέρας προσφιλοῦς καὶ ἱερᾶς εἰκόνας τῆς μητρὸς του.

Μετὰ τὸ πέρας τῶν γυμνασίων ἔτυχεν ἀδείας ἀπουσίας. Ἀναχωρῶν μὲ τὴν καρδιὰν βαρυαλγῆ, παιδρὸς δὲ κατὰ τὴν ἀφιξίν ἀφῆκε τὴν γῆν τῶν ρόδων, ὅπως ἐπανίδῃ τοὺς γρανίτας τῆς Ἀρμορικῆς. Ἦτο ἡ ἐποχὴ τοῦ θέρους. Ἡ κυρία Πλεμόν ἐδέχθη τὸν υἱὸν της ἐν τῇ γηραιᾷ πατρικῇ οἰκίᾳ, ἀξέστον κατὰ τὸ ἐξωτερικόν, ἀλλὰ ἠντρεπισμένην ἐσωτερικῶς μεθ' ὄλης τῆς ἀπερίττου ἀνέσεως, ἣν εἶνε ἱκανὴ νὰ καταρτίσῃ ἡ φιλοκαλία γυναικὸς οἰκονόμου καὶ ἐπιτηδείου. Ὁ Φριδερίκος ἀνεῦρε πάσας τὰς παιδικὰς του ἔξεις, τὸν κῆπον μὲ τὰ γηραιὰ δένδρα, μὲ τὰς συστάδας του ἐν καλῇ καταστάσει. Ἐξερχόμενος εἰς περίπατον, ὁμοῦ μετὰ τῆς μητρὸς του, στηριζομένης εἰς τὸν βραχίονά του, διέτρεχεν ἐκ νέου τὴν τεταραγμένην καὶ μυκωμένην παραλίαν. Ἀφίετο πολλάκις εἰς πολὺωρον ρέμβην, εἰς συν-

διαλέξεις ἀφώνους μετὰ τοῦ Ὁκεανοῦ.

Ἡ κυρία Πλεμόν εἶχε μαντεύσει ἐκ πρώτης ὕψεως τὸ μυστικὸν τοῦ υἱοῦ της.

— Λοιπόν, Φριδερίκε, ἠρώτησεν ἐσπέρων τινά, καθ' ἣν ὁ ἀξιοματικὸς, ἀφηρημένος καὶ ρεμβὸς, εἶχε στηριζομένους τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἔβλεπεν ἀπλανῶς, τί σκέπτεσαι;

Ὁ νέος ἀνεσκίρτησεν.

— Τίποτε, μητέρα, ἀπήντησε τυχαίως.

— Ἀκριβῶς, εἶπεν ἡ κυρία Πλεμόν μετὰ τοῦ αὐτοῦ φιλοπαίγμονος ἤθους, ὅταν κανεὶς δὲν σκέπτεται τίποτε, τυραννεῖται ἀπὸ χιλιά ὄνειρα.

Ἐμειδίασε καὶ αὐτὸς τότε, ἠγέρθη καὶ ἐπέθηκε μακρὸν ἀσπασμὸν ἐπὶ τῆς πυκνῆς μαύρης κόμης τῆς μητρὸς του, τῆς διηυλακουμένης ποῦ καὶ ποῦ ὑπὸ ἀργυρῶν τινωῶν τριχῶν.

Ἡ κυρία Πλεμόν ἀπήντησεν εἰς τὴν θωπεῖαν του. Τὸ μέτωπόν της ἀνηγέρθη ἠρέμα καὶ κάτωθεν οἱ ὀφθαλμοὶ της ἀντίκρουσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ υἱοῦ της.

— Μητέρα μου, εἶπεν ὁ ναυτικός, σὲ λατρεύω.

Καὶ ἐγονυπέτησεν.

Ρεμβώδης καὶ αὐτὴ ἀφῆκε τὸ κέντημά της, τὸ δὲ βλέμμα της, πλήρες ἀνεκφράστου στοργῆς, περιεκάλυψε τὸν νέον, κεκλιμένον πρὸ τῶν ποδῶν της. Ἀστραπὴ ὑπερηφανείας ἔλαμψεν εἰς τὸ ὄμμα της ὑπὸ ὑγρὸν πέπλον. Ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος, μὲ τὴν εἰλικρινῆ καὶ ἀγέρωχον μορφήν, μὲ τὸ ἀθλητικὸν ἀνάστημα, ἦτο υἱὸς της.

— Σὲ λατρεύω, ἐπανέλαβεν ὁ Φριδερίκος κατασπαζόμενος τὴν ἰσχνὴν χεῖρα, ἣν ἔψαυε διὰ τῆς κόμης του.

Ἡ χῆρα κατενόησε τὴν συγκίνησίν της.

— Φίλιτάτον μου τέκνον, ἤρχισε λέγουσα, πρέπει νὰ συνομιλήσωμεν σοβαρῶς.

— Σοβαρῶς! ... πῶς τὸ λέγεις αὐτὸ, μαμμιά;

— Μαιμιά!... — καὶ ἡ φωνὴ τῆς μητρὸς ἔτρεψε. — Παρῆλθε πλέον ὁ καιρὸς, καθ' ὃν μὲ ἀπεκάλες μαμμιά. Τώρα κατὰ τὸ ἡμισυ μόνον εἶσαι ὁ υἱὸς μου, ὁ προσφιλῆς μου Φριδερίκος, ἡ διαρκὴς μέριμνα τῶν νυκτῶν μου, ἡ εὐδαιμονία τῶν ἡμερῶν μου. Ἄλλοτε, ὅτε ὁ πατήρ σου εὐρίσκετο μακρὰν, πολὺ μακρὰν, ἐκτελῶν γενναίως τὸ καθήκον του, ἡ μόνη μου παρηγορία ἦσο σύ. Ἐπλησίαζα εἰς τὴν κοιτῆδά σου, σ' ἐσφιγγα δυνατὰ εἰς τὰς ἀγκάλας μου, καὶ ἠὺχαρίστου τὸν Θεόν, διότι δὲν μοῦ ἀφήρεσε τὰ πάντα διὰ μίας.

Ἡμέραν τινὰ περὶ τὴν δειλὴν, ἐνῶ ἐπανηρχομένη μαζὶ σου ἐκ περιπάτου ἀπὸ τοὺς ἀγρούς, συνήντησα μίαν συνοδίαν ἀθιγγάνων. Ἰσταντο συνηθροισμένοι περὶ τῆς μεγάλης πρασίνης ἀμάξης των. Πόθεν ἤρχοντο; ἄγνωστον. Μεταξὺ αὐτῶν μία γυνὴ νεαρὰ ἐθήλαζε δύο ταυτοχρόνως παιδιά. Τὰ παιδιά αὐτά, ἄτινα ἐβάδιζον ἤδη καὶ ὠμίλου, προσῆλθον πρὸς ἡμᾶς καὶ μᾶς ἔτεινον τὴν χεῖρα. Σὺ τοὺς ἔδωσες ἐλεημοσύνην. Τότε ἡ μήτηρ των ἐμειδίασε καὶ ἐψιθύρισεν ἀρετὰ εὐκρινῶς: «Ὁρατὸν παιδί ἔχετε, κυρία. Θὰ γείνη ἀνδρεῖος καὶ γενναῖος. Προσπαθήσατε ὁ-

μως νὰ ἦσθε σεῖς πάντοτε ἡ μόνη του ἀγάπη. Ἄν ἀποκτήσῃ καὶ ἄλλην θὰ ὑποφέρῃ ὅλην του τὴν ζωὴν.

Ἡ κυρία Πλεμόν διέκοψε τὴν ὁμιλίαν της καὶ παρετήρησεν ἐπὶ μακρὸν τὸν υἱὸν της. Ὁ ναυτικός εἶδε δύο δάκρυα ἀναβλύσαντα βραδέως ἐκ τῶν βλεφάρων καὶ ταλαντευόμενα εἰς τὸ ἄκρον τῶν βλεφαρίδων της.

— Φριδερίκέ μου, ἐπανελάβε τρυφερῶς ἡ χήρα, μήπως ἡ προφητεία τῆς ἀθιγγανίδος ἐπληθύνθη; Μήπως ἐπληθύνθη ἡ ὁδὸς, ὅστις μέλλει νὰ σοῦ προξενήσῃ τὴν ὀδύνην; Παραλογίζομαι, τὸ ἀναγνωρίζω ἄλλ' αὐτὸς ὁ φόβος μὲ κατέχει κατὰ πάσαν στιγμὴν. Θὰ ἐπέλθῃ ἐν τούτοις μία ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ μήτηρ σου πλέον δὲν θὰ σοῦ ἀρκῆ καὶ ἡ καρδία σου θὰ πάλλῃ ἐξ ἄλλου αἰσθήματος. Εἶσαι ἤδη εἰκοσιοκτὼ ἐτῶν, καὶ σοῦ λέγω λόγους πικρούς, ἐνῶ πρώτη ὤφειλα νὰ ζητήσω ὅπως σοῦ εὖρω μίαν σύντροφον τοῦ βίου σου, μίαν στοργὴν ἀναπληροῦσαν τὴν ἰδικὴν μου, πληροῦσαν τὸ κενὸν τῆς ὑπάρξεώς σου.

Καὶ ἔφερον ἐν τάχει τὴν χεῖρα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Ἐλα, ὑπέλαβεν, ἄς ἀφήσωμεν πλέον αὐτὰ τὰ παιδαριώδη. Εἶσαι εἰκοσιεπτὰ ἐτῶν συμπεπληρωμένων. Εἶνε ἡ κατάλληλος ἡλικία· πρέπει νὰ σὲ νυμφεύσωμεν. Ἐσκέφθης περὶ τούτου;

— Ὁχι, μητέρα.

— Πρέπει νὰ σκεφθῆς. Θέλεις νὰ σοῦ εὖρω γυναῖκα;

Ὁ νέος ἔκυψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔστη σιωπῶν.

— Δὲν ἀπαντᾷς; εἶπεν ἡ μήτηρ, ἥτις διὰ κινήματος ἀβροτάτου ἀνύψωσε τὴν κεκυφύϊαν κεφαλὴν του. Δὲν ἔχεις πεποιθῆσιν εἰς τὴν ἐκλογὴν μου;

— Ἀπεναντίας, μητέρα, θὰ τὴν ἀπεδεχόμην μὲ κλειστὰ τὰ μάτια, ἀλλὰ...

— Ἀλλὰ τί; Ὑπόσχομαι νὰ σοῦ εὖρω μίαν εὐμορφον, ἀγαθὴν, ἡπιον, φιλόδραν, φιλόπονον.

— Πολὺ γενικαὶ ιδιότητες, καλὴ μου μητέρα! Θὰ σοῦ ὁμοιάζῃ; Αὐτὸ θέλω νὰ ἔξέρω!

— Ὅλαι αἱ γυναῖκες δὲν ἔμποροῦν νὰ ὁμοιάζου ἀναμεταξύ των.

— Τότε ἄς ἀφήσωμεν τοὺς λόγους. Οὐτε ἀπὸ τὰ χεῖρά σου δὲν θὰ τὴν ἐδεχόμην.

— Ἄ! ἀγαπᾷς! ἀνέκραξεν ἡ χήρα. Τὸ κακὸν ἔγεινεν!

Καὶ τρόμος τὴν κατέλαβε διὰ μίας. Ἀμέσως ὅμως συνεκράτησε τὴν συγκίνησίν της.

— Ἐλα, ἔλα!.. Παραλογίζομαι, εἶπε, τὸ ἐπαναλαμβάνω. Ἐμπρός, Φριδερίκε, εἰπέ μοὶ τα γρήγορα, διηγήσου ὅλα. Εἶνε εὐμορφος;

Ἡ φωνὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ ἐγένετο ὑπόκωφος ἄπεκρυψε τὸ πρόσωπον δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν.

— Ὡς ἀγγελος! ἀπήντησεν.

— Πῶς λέγεται; ἠρώτησεν ἡ κυρία Πλεμόν πυρετωδῶς.

— Λευκὴ Δελλιέρ.

— Ἄ!... καὶ τί ἡλικίαν ἔχει;

— Ἄγνωθ.

Σιγὴ ἐπεκράτησε πρὸς στιγμὴν.

— Τὸ ἀγνωεῖς;... Ἄλλὰ δὲν τῆς ὠμίλησες λοιπὸν ποτέ;

— Ποτέ!

— Ποτέ!

— Ὅσα εἰξεύρεις λοιπὸν;...

— Ὅσα εἰξεύρω περὶ αὐτῆς; Ὡ, εἶνε ἀπλούστατον· τὰ ἔμαθα ἐξ ἄλλων.

— Καὶ ποῦ τὴν εἶδες;

— Εἰς Βιλλαφράγκαν, ἐπάνω εἰς τὸ πλοῖόν μας, κατὰ τὸν τελευταῖον χορὸν.

— Καὶ... εἶνε πλουσία;

— Φεῦ! Πολὺ πλουσία.

Νέα ἐπῆλθε σιγὴ. Βαθὺς στεναγμὸς διέστειλε τὸ στῆθος τῆς χήρας.

— Ἄ, ναί!, εἶπε βραδέως, ἡ Ἀθιγγανὶς εἶχε δίκαιον. Γνωρίζω τὸν υἱὸν μου. Ὁ πλοῦτος αὐτός, τὸν ὅποιον τόσκι ἄλλοι ἐπιζητοῦσι, θὰ εἶνε τὸ ἐμπόδιον τῆς εὐδαιμονίας σου. Γυνὴ πλουσία σοῦ ἐμπνέει φόβον.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς μητρός του καὶ τὴν ἠσπάσθη ἐκ νέου.

[Ἐπειτα συνέχεια].

XAP. ANNINOS

ΛΕΟΝΤΟΣ ΔΕ - ΤΕΝΣΩ

Ἡ ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ

ΣΥΜΠΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Αἰῶλοτε λίαν στενώχοροι διὰ τὸ εἰς τὰς ἐσπερίδας συνωθούμενον πλῆθος αἰθουσαι τοῦ ἱατροῦ ἐγένοντο ἀρκούντως εὐρεῖαι, ὅπως χωρῶσι καὶ δύο ἢ τρεῖς τραπέζας χαρτοπαιγνίου. Ἐτέρωθεν, ὁ ἱατρὸς Βιλφερών, ἕνεκα δυναστικῶν ὅλων ἰδιαιτέρων ἀναμνήσεων, ἦτο ἐπικίνδυνος. Πολλοὶ νέοι καὶ φιλόδοξοι πολιτικοὶ ἄνδρες θὰ προὔτιμων μᾶλλον ν' ἀποθάνωσιν ἄτεκνοι ἢ νὰ ἐμπιστευθῶσιν αὐτῷ τὴν ἐγκυμονοῦσαν σύζυγον. Ἐπὶ τέλους, ἄλλοι ἱατροί, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας των, εἶχον ἐφεύρει νέας νόσους, αἵτινες παρηγκόνιζον τὰς παλαιὰς καὶ εἶχον γενῆ τοῦ συρμού.

Ὁ ἱατρὸς Βιλφερών, ἦττον ἀπησχολημένος καὶ ἐπομένως ἦττον πλούσιος, εἰ καὶ εἰσέτι τῶν μᾶλλον εὐπόρων, ἀφίετο ὅμως μετὰ ἐκπάθους ὀσημέραι αὐξήσας εἰς τὰς ὀρέξεις του ὡς συλλέκτου καλλιτεχνικῶν ἀντικειμένων, τὰς ὁποίας ὁ Μαυρίκιος δὲν συνεμερίζετο.

— Δὲν ἔχω πλέον πίστιν εἰς τὴν τέχνην—ἔλεγεν ὁ νέος—ἀφοῦ σὲ εἶδον νὰ θέσης ὡς πλαστὴν εἰς τὰ ἄχρηστα εἰκόνα, τὴν ὁποίαν εἶχες πληρῶσει πολλὰς χιλιάδας καὶ ἡ ὅποια ἐπὶ τετραετίαν ὑπῆρξεν ἀντικείμενον θαυμασμοῦ τοῦ ἡμίσεος τῶν Παρισίων. Τί εἶναι λοιπὸν τὸ ὄραϊον; Μία ὑπογραφή; Τότε μία εἰκὼν δὲν εἶναι εἰμὴ τραπεζικὸν γραμματίον μεγαλύτερον καὶ μᾶλλον κεχρωματισμένον, τοῦ ὁποίου ἡ μίμησις δὲν φέρει εἰς τὴν εἰρκτὴν!

Ἐκ δὲ τῶν γυναικῶν αἱ μὲν ἐφόβιζον αὐτὸν λόγῳ τῆς ἡλικίας καὶ τῶν ἐρωτικῶν αὐτῶν συμβάντων, αἱ δὲ, αἱ συνομήλικοι, ἐτάραττον αὐτὸν διὰ τῆς ἐλλείψεως πάσης εὐγενείας τρόπων. Δὲν ἠδύνατο νὰ ἐθίσθῃ μὲ τὸν μόλις αἰσθητὸν καὶ προπετῆ χαιρετισμὸν, μὲ τὸ ἀνιαρὸν ὕφος καὶ τὴν ξηρὰν χειραψίαν τῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων, αἵτινες δὲν ἠξεύρουσι πλέον νὰ ὁμιλῶσιν, οὔτε νὰ σιωπῶσιν, ὅταν ὁμιλῶσιν ἄλλοι.

Ὁ ἱατρὸς Βιλφερών δὲν συνεζήτησεν ἐπὶ πολὺ τὰς προθέσεις τοῦ υἱοῦ του.

— Εἶσαι εἰκοσαετῆς—τῷ εἶπε—καὶ διδάκτωρ τῆς ἱατρικῆς. Εἶσαι λοιπὸν ἐλεύθερος νὰ πράξῃς κατὰ βούλησιν, ἐννοεῖται πάντοτε ἐντίμως. Ἀναχώρησον, φίλε μου. Τὸ εἶπον πολλὰκις καὶ εἰς τὴν μητέρα σου: ὁ Μαυρίκιος εἶναι πολὺ ζωηρός, ἐπιχειρηματικὸς καὶ τολμηρός, ὥστε δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ περιορισθῇ ἐπ' ὄρου ζωῆς εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ ἐπιστήμονος ἢ εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

Μετ' οὐ πολὺν χρόνον, ὁ νεαρὸς ἱατρὸς διωρίσθη καὶ ἐπεβιβάσθη ἐπὶ πολεμικοῦ πλοίου, ὑπερήφανος διὰ τὰ παράσημά του καὶ τὸ ἐκ βελούδου χρώματος ἀμαράντου περιλαίμιόν του, ὡς ἐὰν εἶχε μόνον πόρον ζωῆς τὸ δίπλωμα καὶ τὰ χειρουργικὰ ἐργαλεῖά του.

Τὸν Δεκέμβριον τοῦ 188... ἀνεχώρει ἐπὶ τοῦ προσκόπου «Dumont d'Urville», προωρισμένου διὰ σταθμὸν τινα τῆς ἀνατολῆς, καὶ περὶ τὸ τέλος τοῦ μηνός, μετὰ τὸν πρῶτον πλοῦν αὐτοῦ, ἀφίκετο, πρῶταν τινά, εἰς τὸν λιμένα τῆς Σμύρνης.

Ὁ καιρὸς ἦτο ὠραῖος, ἀλλὰ ψυχρὸς. Ὁ νεαρὸς ἱατρὸς, περιτετυλιγμένος διὰ τοῦ μανδύου του, ἐθεάτο, ὡς ἀσυνήθιστος εἰς τὰ ἐκάστοτε ἐνώπιον τοῦ ταξειδιώτου ἀποκαλυπτόμενα μεγαλοπρεπῆ θεάματα, τὴν ἐνώπιόν του ἐπιβλητικὴν θεάν.

Ὁ «Δυμὸν δ' Οὐρβίλ» εἶχεν ἀφήσει πρὸς τὰ δεξιὰ του τὸ φρούριον τῆς Σμύρνης, ὅπερ ὑψοῦτο ὑπερήφανον πρὸ μεγάλης ἐκτάσεως ἐλαιῶνων, εἰς τὴν ὁποίαν αἱ ἐξέχουσαι κορυφαὶ τῶν Δύο Ἀδελφῶν χρησιμεύουσιν ὡς βάθος. Ἀπὸ τῆς γεφύρας τοῦ πλοίου, ὁ Μαυρίκιος ἤρchiσε νὰ βλέπῃ τὰς ἐξόχους παραλίας ὁδοῦς, αἵτινες ἀναχωροῦσαι ἀπὸ τῶν παλαιῶν συνοικιῶν, τῶν ὁποίων δεσπόζει τὸ γενουήσιον φρούριον, ἐκτείνονται εἰς χαριστάτας καμπύλας. Κατ' ἀρχὰς προσέβαλε τὴν αἰσθησίν τοῦ θεατοῦ ἡ ζωηρότης καὶ ἡ σύγχυσις ἐνὸς τῶν μεγαλειτέρων ἐμπορικῶν λιμένων, ἡ ποικίλη καὶ πολύγλωσσος πολυλογία τῶν ναυτῶν διακοσίων πλοίων, ἀνταλασσόντων μετὰ τῆς μυρμηκίας τῶν ἀνθρώπων τῶν ἀποβαθρῶν τὰ ἐμπορεύματα, τὰ ἔντομα, τὰς βλασφημίας τῶν πέντε μερῶν τῆς γῆς. Μικρὸν κατὰ μικρὸν ὅμως αἱ οἰκοδομικαὶ τῆς πόλεως μετέβαλον σχῆμα, ἐγένοντο κομψότεραι καὶ ἐπὶ τέλους λαμπρὰ μέγαρχ ἀναμιζ κείμενα μετὰ τῶν πεφημισμένων ὠδικῶν καφέων, τὰ ὁποῖα, κατὰ τὴν παράλιον ὁδόν, προβάλλουσι τὰ ἀνθοφόρα ἡλιακὰ των.

Πρὸς τὰ ἀριστερά, μακρὰ ἐν τῇ θαλάσσει, ἡ χερσόνησος Κορδηλίου διέγραφεν εἰς τὸν ὀρίζοντα λεπτὴν γραμμὴν βαθέος πρασίνου χρώματος.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν, μετ' ἀπειράριθμα σημεῖα, μετὰ πολλὰς ἀνοόδους καὶ καθόδους λέμβων, μετὰ παντοειδεῖς ἐλιγμούς, ὁ γαλλικὸς πρόσκοπος ἠγκυροβόλησε καὶ ἔσβεσε τὸ πῦρ τῆς μηχανῆς, διότι ἔμελλε νὰ σταθμεύσῃ ἐπὶ πολλὸν χρόνον εἰς τὴν Σμύρνην. Μετὰ δύο ὥρας, ἀκάτιον ἔφερον εἰς τὴν ξηρὰν διαφόρους ἀξιωματικούς ἐν οἷς τὸν Μαυρίκιον Βιλφερῶν, ὅστις μόνον ἔνα ἐλαφρῶς τετραυματισμένον ναύτην εἶχεν ἀφήσει ἐν τῷ θεραπευτηρίῳ.

Τὸ ἀκάτιον προσωμίση πρὸ τῆς ἀποβάθρας τοῦ προξενείου τῆς Γαλλίας καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ ἀνῆλθον ταχέως τὰς φερούσας εἰς τὴν ὑπὸ μεγαλοπρεπῶν πλατάνων σκιαζομένην πλατεῖαν τῶν Λιμενακίων. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, ὅτε ὁ κόμης Βεντιβόλιο ἐξεπροσώπει τὴν Γαλλίαν μετὰ μεγαλοπρεποῦς καὶ μὴ λησμονουμένης πολυτελείας ἐν τῇ πατρίδι τοῦ Ὁμήρου, ἐκείνη ἡ θέσις ἦτο ὁ εὐνοούμενος τόπος συνεντεύξεως τῶν ὠραίων γυναικῶν τῆς Σμύρνης.

Οἱ ἀξιωματικοὶ ἐκεῖ ἀπεχωρίσθησαν μετὰ τελευταίαν χειραψίαν, ἕκαστος δ' ἐτράπη ἰδίαν ὁδόν. Ὁ Μαυρίκιος ἔμεινε μόνος. Οὐδὲν εἶχε νὰ πράξῃ εἰμὴ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἀνατολικὴν πόλιν, ἐν ἣ ἔθετε κατὰ πρῶτον τὸν πόδα. Ἐπειδὴ ὅμως ἀνῆκεν εἰσέτι εἰς ἐκεῖνο τὸ εἶδος τῶν παρισινῶν ταξειδιωτῶν, οἵτινες θεωροῦσιν ἐαυτοὺς ἀπολεσθέντας, ἐὰν μὴ δύνανται, ἅμα ἀφικόμενοι εἰς ὅταν δῆποτε χώραν, νὰ διανείμωσιν ἐν ἡ δύο ἐπισκεπτήρια, ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου του ἐπιστολὴν καὶ ἀνέγνω τὴν διεύθυνσιν αὐτῆς. Δέον νὰ εἴπωμεν ὅτι ἔπνευ βόρειαντολικὸς παγετώδης ἀνεμος καὶ ὅτι αἱ ὁδοὶ τῶν Λιμενακίων ἦσαν δι' ἐπίμονον, ἀλλ' εὐαίσθητον εἰς τὸ ψῦχος θαυμαστὴν τῆς φύσεως ἦκιστα ἐπαγωγὸς θέσις. Ἡ ἐπιστολή, συστατικὴ ἐννοεῖται, ἀπηυθύνετο πρὸς τὴν κυρίαν Λεωνίδου, ὁδὸν Ρόδων, εἰς Σμύρνην.

'Απέμενε, λοιπόν, εἰς τὸν Μαυρίκιον ν' ἀνεύρῃ ὁδηγὸν ἢ μᾶλλον ν' ἀμυνηθῇ κατὰ λεγεῶνος τοιούτων.

Κατὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ ἀκατίου, ἐπὶ τῇ ὀκτῶ τσακπίνιδες, φρικώδεις ἀγιοῦπαιδες, διακόψαντες τὸ παιγνίδιον τῆς σβούρας, ἐπέπεσαν ἐπὶ τῶν ἀξιωματικῶν, βλασφημοῦντες καὶ ταῦτοχρόνως προσφέροντες τὰς ὑπηρεσίας των.

— Ἀφεντικὸ! ... κύριε! ... καπετάνιο! ... 'ς τὸ παζάρι! ... 'ς τὸν καφενέ ... νᾶβγουν τὰ μάτια σου... σκάσε!

Ὁ Μαυρίκιος εἶχε μείνει μόνος, ἐπομένως ὁ ὄμιλος τῶν ἀγιοῦπαιδῶν εἶχον κατευθύνει κατ' αὐτοῦ τὰς προσπαθείας των μετὰ ζήλου τόσον μᾶλλον αὐξήσαντος ὅσον ἦτο προφανὴς ἡ ἀπειρία τοῦ ἀξιωματικοῦ.

Ὁ ἀτυχὴς Μαυρίκιος ἀπὸ ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας εἶχε πατήσει τὸ ἔδαφος τῆς Ἀνατολῆς καὶ δὲν εἶχε δυνηθῆ ν' ἀπαλ-

λαγῇ τῶν περιστοιχούντων αὐτὸν ὀχληρῶν ἀγιοῦπαιδῶν. Οἱ σύντροφοι αὐτοῦ, μᾶλλον πεπειραμένοι, ὑπῆρξαν εὐτυχέστεροι, διανέμοντες δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ λακτίσματα καὶ κολάφους. Ὁ Μαυρίκιος ἐπίσης, ὅσον ἀντὶ τῆς τοῦτο δυσάρεστον, ἠναγκάσθη ἐπὶ τέλους νὰ μεταχειρισθῇ τὴν αὐτὴν μέθοδον καὶ κατῶρθωσε ν' ἀπέλθῃ, ὀδηγούμενος ὑπ' ἐνὸς τῶν ἀγιοῦπαιδῶν, ὅστις, πονηρότερος τῶν λοιπῶν, εἶχε τηρήσει, καθ' ὅλον τὸν ἀγῶνα, θέσιν κομματάρχου ἤτοι ἐπιτηρητικῆν. Μετ' ὀλίγον, ἀπαλλαγείς τοῦ ὀδηγοῦ του χάρις εἰς γενναῖον μπαξίσι, ὁ ἰατρὸς ἔκρουε τὴν θύραν οἰκίας ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ρόδων, ἠνεψόχη δὲ παραχρῆμα καὶ θορυβωδῶς παράθυρον, τοῦ ὁποίου προέβλε καὶ παρετήρησε πρὸς τὴν θύραν ἀκτένιστος καὶ διὰ λευκοῦ ὑφάσματος κεκαλυμμένη κεφαλή. Εἶτα τὸ παράθυρον αὖθις ἐκλείσθη καὶ ἠκούσθη ἐν τῷ τῆς οἰκίας ὁ κρότος ξυλίνων ἐμβάδων, συρομένων ἐπὶ τοῦ μαρμαρίνου δαπέδου. Μετὰ μίαν στιγμὴν, ὁ Μαυρίκιος εἰσῆχθη, ἀνευ ἐρωτήσεως καὶ ἀνευ δισταγμοῦ, εἰς αἴθουσαν σχεδὸν σκοτεινὴν καὶ τόσον ψυχρὰν, ὥστε ἐνόμισεν ὅτι ἔκαμνεν ὀλιγώτερον ψῦχος εἰς τὴν ὁδόν.

— Εὐρίσκομαι εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Λεωνίδου; ἠρώτησεν.

Ἡ οἰκία τῷ ἐφαίνετο τόσον ἔρημος, ὥστε οὐδαμῶς θὰ ἐξεπλήσσετο, ἐὰν τῷ ἀπεκρίνοντο, ὅτι ἡ κυρία Λεωνίδου ἐκοιμάτο πρὸ ἔτους εἰς τὸ κοιμητήριον.

Ἡ νύμφη ὅμως μετὰ τὰς ξυλίνους ἐμβάδας δὲν τῷ ἀπήνησεν, ἀλλ' ἀπῆλθεν, ἀποκομίζουσα τὴν συστατικὴν ἐπιστολὴν καὶ τὸ ἐπισκεπτήριον.

Ἡ προσδοκία ὑπῆρξε μακρά, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνεψόχη καὶ ὁ Μαυρίκιος εἶδεν εἰσερχομένην κυρίαν μᾶλλον ὠραίαν, ἥτις, κατὰ τινας ἐνδείξεις προφανεῖς εἰς τὸ βλέμμα παρισινοῦ, εἶχε λάβει τὸν καιρὸν νὰ στολισθῇ ὀλίγον.

Δ'

Ἦτο ὑψηλὴ τὸ ἀνάστημα, ξανθὴ, μετὰ ὀφθαλμοὺς οὐρανοχρούους, στρογγύλους καὶ προέχοντας, ἐπομένως μὴ ὠραίους· εἶχεν εἰς τὸ πρόσωπον τὴν ἀβρότητα τῆς χροιάς τῶν γερμανίδων, ἐπιδιωρθωμένην διὰ παρισινοῦ τεχνάσματος ὑπὸ τὴν μορφὴν ὀρυζοκόνεως, καὶ τρόπους ἐπαρχιώτιδος φιλαρέσκου.

Ἡ νεαρὰ Σμυρναία οὐδαμῶς ἐφαίνετο ταρασσομένη ἐκ τῆς παρουσίας τοῦ ἀγνώστου, ἀλλῶς δ' εἶναι ἀξίον παρατηρήσεως ὅτι αἱ κάτοικοι μεγάλου ἐμπορικοῦ λιμένος οὐδέποτε εἶναι δειλαί. Ἀποῦ ἀναπεκρίθη εἰς τὸν χαιρετισμὸν τοῦ Μαυρίκιου, ἐκάθισε καὶ ἐντὸς βραχυτέρου εἰκοσιλεπτῶν τῆς ὥρας χρονικοῦ διαστήματος ἀπηύθυνεν αὐτῷ εἰκοσιν ἐρωτήσεις περὶ τῶν ταξειδιῶν του, τῆς οἰκογενείας του, περὶ ἐαυτοῦ, τῶν φίλων του, περὶ τῶν συστασάντων αὐτὸν κοινῶν φίλων, περὶ τῶν Παρισίων καὶ περὶ τῶν ἐκ τῆς Σμύρνης ἐντυπώσεών του.

Ὁ ἰατρὸς ἠρώτα ἐκυτὸν ἐὰν ἡ ἐνώπιόν

του νεωτάτη κυρία ἦτο ἡ κυρία Λεωνίδου ἢ ἡ θυγάτηρ τοῦ κυρίου Λεωνίδου, ὅτε ἡ ἀγνωστος διεσκέδασε τὰς ἀμφιβολίας του, εἰπούσα :

— Ἡ μήτηρ μου, κύριε, εὐρίσκεται εἰς τὸ ταντοῦρι μετὰ τὴν θείαν μου καὶ δύο κυρίας γειτονίσσας μας, σὰς παρακαλεῖ δὲ νὰ τὴν συγχωρήσετε ἐὰν δὲν σὰς δέχεται εἰς τὴν αἴθουσαν, διότι κάμνει πολὺ ψυχρός. Θέλετε νὰ ἔλθητε εἰς τὸ ταντοῦρι;

Ἡγουμένης τῆς ὀδηγοῦ του, ὁ Μαυρίκιος διῆλθε μακρὸν διάδρομον, ψυχρότερον, ἐὰν ἦτο δυνατόν, τῆς αἰθούσης. Εἰς τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου, ἡ νεανίς ἤνοιξε θύραν καὶ εἰσῆλθον εἰς δωμάτιον θερμότερον, εἰ καὶ οὐδαμῶς ἐφαίνετο πῦρ. Ἀρωματικαὶ ἀναθυμιάσεις ἐπλήρουν τὴν βαρεῖαν πῶς ἀτμόσφαιραν τοῦ δωματίου, ἐν ᾧ τέσσαρες γυναῖκες ἐκάθητο περίξ τραπέζης, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦτο ἐξηπλωμένος τάπης ἢ μᾶλλον εἶδος ἐραπλώματος, τὸ ὅποσον αἱ γυναῖκες ἔσυρον ἐπὶ τῶν γονάτων των, καλύπτουσαι τὸ στῆθος των μέχρις ὑπὸ τὸν πῶγωνα.

Ἐκεῖνο ἦτο τὸ ταντοῦρι, εἰδικὴ συμριναϊκὴ ἐφεύρεσις. Σύγκειται δ' ἐξ ἐνὸς δοχείου (μαγκάλι), πλήρους καιομένων ἀνθράκων, περίξ τοῦ ὁποίου κάθηνται οἱ θερμαινόμενοι, καλύπτοντες αὐτὸ καὶ καλυπτόμενοι δι' ἐραπλώματος, ὅπως ἐμποδίζεται ἡ ἐξάντησις τῆς θερμότητος.

Ὅταν ὁ Μαυρίκιος εἰσῆλθεν, οὐδεμία τῶν γυναικῶν ἐκινήθη. Ἐπαρουσιάσθη κατὰ πρῶτον πρὸς τὴν οἰκοδέσποιαν, πρεσβυτίδα κοινοτάτου ἐξωτερικοῦ καὶ ἀγαθῆς, τιμίας καὶ σεβαστῆς φυσιογνωμίας. Ἀκολούθως δ' ἔμαθεν ὅτι αἱ ἕτεραι τρεῖς ἦσαν ἡ τσάτσα Κατήνα, θεῖα τοῦ κυρίου Λεωνίδου, ἡ Κοκκίνα Μαριγῶ καὶ ἄλλη γείτων, τῆς ὁποίας εἶναι περιττὸν τὸ ὄνομα.

Τέσσαρα ζεύγη ὀξέων ὀφθαλμῶν ἐστράφησαν ἐπὶ τοῦ νεαροῦ ξένου, εἶτα δὲ ἡ τσάτσα Κατήνα, ἴσως ἐν τῇ ἑαυτῆς ιδιότητι ὡς πρεσβυτέρα, προέτεινε τὸν ὀξὺν πῶγωνα καὶ ἐψιθύρισε μετὰ τὸ ὕψος εἰδήμονος :

— Εὐμορφος!

Ἦρξατο τότε ἡ συνδιάλεξις καὶ ὑπῆρξε ἀνάλογος πρὸς τὰς περιστάσεις. Διαλυθείσης τῆς ψυχρότητος τῶν πρώτων στιγμῶν μεταξύ τῶν συμριναίων καὶ τοῦ Γάλλου ἰατροῦ, ἡ οἰκοδέσποινα διέταξε καὶ προσέφερον τέσσαρων εἰδῶν γλυκῶν ἤτοι ροδολάχαν, φράππαν, περγαμῶτον καὶ νεραντζάκια.

Ἀκολούθως προσηνέχθη ὁ ἀρωματικὸς καφές, μετὰ τὴν πόσιν τοῦ ὁποίου ὁ ἰατρὸς ἐγίνωσκε τὰ τρία καλλίτερα πράγματα τῆς Σμύρνης, τὸ ταντοῦρι, τὸ γλυκὸν καὶ τὸν καφέν, ἀλλὰ βραδύτερον ἔμελλε νὰ γνωρίσῃ καὶ ἄλλα ἤττον εὐάρεστα ἐγγύρια προϊόντα.

Μετὰ βραχεῖαν συνδιάλεξιν, ὁ Μαυρίκιος εἶχεν ἐγερθῆ καὶ ἔμελλε ν' ἀποχωρήσῃ συναποφέρων μεθ' ἑαυτοῦ πρόσκλησιν εἰς γεῦμα διὰ τὴν ἐπιούσαν, ὅπως συναντηθῇ μετὰ τοῦ οἰκοδεσπότη τοῦ Δημοσθένους Λεωνίδου, χρηματιστικοῦ πράκτορος, ὅτε ἡ

θύρα ἠνεόχθη μετὰ μεγάλου θορύβου καὶ πέντε γυναίκες ἐπιφωνήσεις ἀντήχησαν ταυτόχρονως :

— Ἄ ! νὰ ἡ Εἰρήνη !

Τὸ τραγικῆς μνήμης πρόσωπον, τὸ οὐτως ὀνομαζόμενον, ἦτο ὑποκοριστικὸν γραίας, τὴν ὅποιαν δὲν συκοφαντῶ παρομοιάζων πρὸς μάγισσαν, διότι ἄλλως ἐκαυχᾶτο ὅτι ἦτο τοιαύτη. Τὸ δέρμα τῶν παρειῶν της, ξηρὸν ὡς περγαμνὴ καὶ κατατετριμμένον ὑπὸ βαθειῶν αὐλάκων, ὁμοιάζε πρὸς τὸ δέρμα πτώματος, δὲν ἐφαίνετο νὰ κυκλοφορῇ ὑπ' αὐτὸ αἷμα ἢ ζωὴ, ἣτις εἶχε συγκεντρωθῆ εἰς ζεῦγος ἀεικινήτων καὶ θαυμασίως ὀξὺ ἐχόντων τὸ βλέμμα ὀφθαλμῶν. Ἐκ τοῦ ἐπὶ τοῦ κόλπου ἀνοίγματος τοῦ μέλανος χιτῶνος της διεκρίνετο ἡ ἐπιδερμὶς αὐτῆς, ἣτις, ὡς πρὸς τὴν λευκότητα καὶ τὴν ἀβρότητα, ἠδύνατο νὰ παραβληθῆ πρὸς τὸ δέρμα κροκοδείλου. Ἐν τσεμπέρι περιέβαλλε τὴν κεφαλὴν της, συμπληροῦν τὸ ἀπολύτως ἀντιπαθητικὸν σύνολον αὐτῆς.

Καὶ ὅμως ἡ Εἰρήνη εἶχεν ἐλευθέραν τὴν προσέλευσιν παρά τισι τῶν καλλιτέρων οἰκογενειῶν τῆς Σμύρνης — παρὰ ταῖς λοιπαῖς δὲν κατεδέχετο νὰ προσέρχηται — ὅπου προσεπορίζετο τινὰ κέρδη, διεξάγουσα μυρίας μικρὰς ὑποθέσεις ἄκρας ἐμπιστοσύνης. Προὔμηθευε τὰ ὀψώνια ἐκ τῆς ἀγορᾶς μὲ ἐκπτώσιν τῶν τιμῶν, ἕνεκα τῆς ὑπὸ τῶν ἐμπόρων ἀποδιδόμενης αὐτῇ ὑπερφυσικῆς δυνάμεως, ἐξήγει τὰ ὄνειρα, ἀνεγίνωσκε τὸ μέλλον ἐπὶ τῆς παλάμης τῆς χειρὸς καὶ ἐξώριζε τὴν βασκανίαν. Ἐπὶ τέλους, ἰκανωτάτη εἰς τὴν προπαρασκευὴν ἀνατολικῶν ἀλοιφῶν καὶ κοσμητικῶν διὰ τὴν κόμην καὶ τὴν ἐπιδερμίδα, συνώδεε πολλάκις εἰς τὸ λουτρὸν τὰς κομψοτέρας τῆς πόλεως δεσποινίδας καὶ νεαρὰς κυράς.

Ὅ,τι ὅμως καθίστα αὐτὴν δημοτικωτάτην ἦτο ἡ εἰδικότης αὐτῆς ὡς χρονογράφου. Ἐγίνωσκε πάσας τὰς ἱστορίας τῆς Σμύρνης. Ἐνεκα δὲ τούτου, ἡ ἐμφάνισις αὐτῆς ἐν οἰκίᾳ τῆς μέσης τάξεως, παρ' ἣ ἔλειπον αἱ ἀφορμαὶ διασκεδάσεως, ὡς τὴν τοῦ κυρίου Λεωνίδα, ἐχαιρετιζέτο διὰ τῶν φαιδρῶν ἀναφωνήσεων, δι' ὧν γίνεται δεκτὸς ὁ ἀγροτικὸς ταχυδρόμος εἰς τὸν κεκρυμμένον εἰς ἐπαρχιακὴν τινὰ ἄκραν πύργον.

Ἡ Εἰρήνη προὔχρησε, σείουσα τὰς λαγῶνας ὡς κίσσα, μὲ τοὺς ὤμους ὑψωμένους μέχρι τῶν ὠτων της καὶ τὰς χεῖρας συνεσφιγμένας ἐπὶ τοῦ στήθους της.

Μόλις εἰσῆλθεν, οἱ ζῶηροι ὡς ἀλώπεκος ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐστράφησαν πρὸς τὸν ξένον, εἶτα δ' ἠμίκλειστοι πρὸς τὴν Ἀνέτταν. Ἡνέφξε τὸ ὡς σαύρας στόμα της καὶ προὔφερεν, ἐν εἶδει συριγμοῦ, τὴν λέξιν, τὴν ὅποιαν εἶχε προφέρει ἡ τσάτσα Κατήνα :

— Εὐμορφος !

Ἡ Ἀνέττα ἠρυθρίασε τὸ δεύτερον, ἐγένετο ὅμως καταπόφυρος, ὅτε ἡ Εἰρήνη, προσκληθεῖσα ὑπὸ τῆς γραίας θείας καὶ ἐξετάσασα τὰς γραμμὰς τῆς χειρὸς τοῦ νέου, ἐψιθύρισε μεταξύ τῶν ὀδόντων της χρησμόν, οὕτινος ἦτο εὐκολον νὰ

συλλάβῃ τὴν ἔννοιαν καὶ ὁ μὴ γινώσκων τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν.

Ἐκεῖνος ὁ χρησμός, ὡς πολλοὶ ἄλλοι, προητοίμαζε τοὺς ἀκρωμένους εἰς τινὰ ἀπογοήτευσιν.

Ὁ Μαυρίκιος ἐθεώρησεν ὡς φιλοφρόνησιν νὰ θέσῃ ἐν πεντάφραγκον εἰς τὴν γαμψὴν χεῖρα τῆς χρησμοδότιδος, εἶτα δ' ἀπῆλθεν .

Ε'

Ἦτο τρίτη φορά, καθ' ἣν ἡ Εἰρήνη εὐρίσκετο — ὅπως τυχαίως — εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ μεσίτου Λεωνίδου, ἐνῶ ξένος ἐπαρουσιάζετο τὸ πρῶτον ἐν αὐτῇ, ἦτο δ' ἐπίσης τρίτη φορά, καθ' ἣν ἐλάμβανε νόμισμα, οὐχὶ πάντοτε τόσον βαρὺ, διότι ἐξήγγειλε τὴν ἐπομένην προφητείαν :

— Αὐτὸς θὰ νυμφευθῆ εἰς τὴν Σμύρνην.

Ἐπονοούμενου τοῦ «μετὰ τῆς ἐδῶ παρούσης δεσποινίδος».

Ὁ πρῶτος τῆς τύχης εὐνοούμενος ὑπῆρξεν εἰς νέος ἐκ Βερολίνου μὲ μακρὰν κόμην καὶ ὀφθαλμοὺς Παναγίας, ὅστις ἔκαμε τὴν δυστυχῆ Ἀνέτταν νὰ διέλθῃ ἄπνους πολλὰς νύκτας, ἐνῶ ἕως τότε δὲν εἶχε γνωρίσει τὴν ἄπνιαν. Ἀφικόμενος εἰς Σμύρνην, ὅπως διευθύνῃ ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφὰς, ὁ ἀγνώμων εἶχεν ἀπέλθει χωρὶς οὐδὲν ἕτερον νὰ παρατηρήσῃ εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν εἰμὴ τεμάχια ἀρχαίων ἀγγείων, ἀρχαῖα τεμήματα ὑέλου καὶ μίαν λαθὴν ξίφους, διὰ τὰ ὅποια εἶχεν ἐγείρει μέγαν θόρυβον εἰς τὴν Γερμανίαν. Εἶχε μεγάλως ἐπωφεληθῆ τῶν συμβουλῶν καὶ τῶν γνωμῶν τοῦ Δημοσθένους Λεωνίδου, ὅστις εἶχε πλείονας ἢ ὅσας ἐπεδείκνυε γνώσεις, ἀλλ' ἀπέφυγεν ἐπιμελῶς νὰ ποιήσῃται μνείαν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ εἰς τὰ ἐπιστημονικὰ ἀπομνημονεύματά του καὶ ἰδίως νὰ νυμφευθῆ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, ὅπερ ἄλλως ἦτο αὐτῷ ἀδύνατον, διότι εἶχεν ἀφήσει τὴν σύζυγόν του εἰς τὴν πατρίδα του, ὡς ἐγνώσθη βραδύτερον.

Ὁ δεύτερος χρησμός εἶχεν ἀντικείμενον Ἰταλόν τινὰ κλειδοκυμβαλιστήν, ὅστις, ὡς ἔλεγε, συνεπλήρου καλλιτεχνικὴν περιήγησιν. Ἀφικόμενος ἐξ Ἀθηνῶν, εἶχεν εἰσελθεῖ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Λεωνίδου, δυνάμει φιστατικῆς ἐπιστολῆς μιᾶς ἐξαδέλφης τοῦ Δημοσθένους. — ὦ ! συστατικαὶ ἐπιστολαὶ ! — Εἰσελθὼν ἐν τῇ εὐπορωτάτῃ ἐκείνῃ οἰκίᾳ, εἶχε παραμείνει ἐν αὐτῇ, ἐνδιδὼν, μὲ τὴν φαινομένην καλοκάγαθίαν του ὡς μεγάλου καλλιτέχνου, εἰς τὰς παρακλήσεις τῶν φιλοξενούντων αὐτόν, οἵτινες ἐθεώρουν τὴν παρουσίαν αὐτοῦ ὡς εὐκαιρίαν πρὸς τελειοποίησιν τῆς μουσικῆς ἀνατροφῆς τῆς θυγατρὸς των, ἣτις εἶχε τὴν κλίσιν νὰ καταρτισθῆ ἀρίστη μουσικός.

Ἐκεῖνος δὲν κατεγίνετο εἰς τὰς ἀρχαιοτάτας καὶ δὲν θὰ εἶδεν οὔτε μίαν λίραν (λύραν) ἐκ χάρτου διὰ τὴν γνησίαν καὶ πλήρη πανοπλίαν τοῦ Ἀχιλλέως. Ἄπ' ἐναντίας ὅμως ἠγάπα τὰ γλυκίσματα ! Ἐπρεπε νὰ τον βλέπη τις ἀπεμάσσοντα διὰ τῆς γλώσσης τὰ ὑγρά καὶ ἐρυθρὰ

χείλη του ἢ στρέφοντα τὸ λιγωμένον βλέμμα του πρὸς τὴν σμυρναίαν νεανίδα, ἐνῶ ἔτρωγε τὸ γλυκὸν τῆς Γαρουφαλίας ἢ τὸν μπακλαβὰ τῆς Κοκκῶνας Μαριγῶς, γνωστῆς εἰς ὀλόκληρον τὴν πόλιν διὰ τὰς γαστρονομικὰς συνταγὰς της.

Ὅσακις ἐδίδασκε τὴν δεσποινίδα τὰ νεαπολιτανικὰ ἄσματα, τὰ ὅποια μόνον περὶ ἔρωτος λαλοῦσι, καὶ ἐτόνιζε τὰς ἐμπαθεῖς στροφὰς αὐτῶν, κινῶν τὴν οὐλότριχα κεφαλὴν καὶ ὑψῶν πρὸς τὸν οὐρανὸν τοὺς μέλανας ὀφθαλμοὺς του, ἕκαστος ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ἡ Εἰρήνη εἶχε προφητεύσει τάληθῃ.

Ἄλλ' οἴμοι ! Συναπῆλθε διὰ τῶν ὑπὸ τοῦ Δημοσθένους Λεωνίδου δανεισθέντων αὐτῷ χρημάτων, μετὰ γυναικὸς ἐκ Βλαχίας, αἰδοῦ ἐν ὀδικῷ καφεῖω. Τοιοῦτοτρόπως ὅμως ἐξεπληρώθη ἐν μέρει ὁ χρησμός τῆς Εἰρήνης, διότι εἶχε λάβει γυναῖκα ἐκ τῆς Σμύρνης.

Αἱ δύο ἀποτυχίαι, ἀντὶ νὰ μειώσωσι τὸ γόητρον τῆς Σιβύλλης, ἐφαίνοντο ἀπ' ἐναντίας ὅτι ἠδῆσαν τὴν πρὸς αὐτὴν πίστιν τῆς κυρίας Λεωνίδου καὶ τὰς ρομαντικὰς διαθέσεις τῆς δεσποινίδος Ἀνέττας. Ἡ τυχαία συνάντησις — τοιαύτην τοῦλάχιστον ἐθεώρου αὐτὴν — τῆς γραίας μάντιδος καὶ τοῦ νεαροῦ Γάλλου ἰατροῦ εἶχεν ἐκπλήξει αὐτὰς ζῶηρως, ὅτε δ' ἐπέστρεψε τὴν ἐσπέραν ὁ κ. Λεωνίδας ἐκ τῆς ἐργασίας του ἔμαθεν, ὅτι τὴν ἐπιούσαν θὰ συνεγευματίζε μετὰ τοῦ μέλλοντος γαμβροῦ του.

— Ἄς ἴδωμεν, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Δημοσθένης. Ὅπως δήποτε ὅμως, δὲν θὰ τῷ δανείσω χρήματα.

Μετὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ὁ κύριος Λεωνίδας ὑπέδεχθη τὸν Μαυρίκιον μετ' ἐνδείξεων ἐγκαρδιωτάτης φιλοξενίας. Ἦτο ἀνὴρ μικροῦ ἀναστήματος, κλίτων ὀλίγον, εἶχε τὴν κόμην φαῖαν καὶ σχεδὸν κεκαρμένην καὶ τὸ γένειον βραχύ. Ἐφερε δίοπτρα καὶ εἶχε τὸ ἦθος ξηρὸν καὶ ἀτολμον, τοιοῦτος δ' ἦτο πράγματι ὁ χαρακτήρ του. Κατὰ τὴν πρώτην συνάντησιν, ἐνεποίει ἐντύπωσιν ἀνθρώπου ἀνευ ἀξίας, βραδύτερον ὅμως διήγειρεν αἰσθημα δυσπιστίας, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐνέπνεε πλήρη πεποίθησιν, ὅτι ἦτο τίμιος ἀνὴρ, ὁποῖος ἀληθῶς ἦτο.

Ὁ Δημοσθένης Λεωνίδου ἦτο πλούσιος, πλουσιώτερος ἢ ὅσον ἠθελε νὰ λέγηται καὶ ἡ πολυτέλεια τοῦ οἴκου του ἐδείκνυεν. Οὐχ ἦττον, ἐν τῇ τραπέζῃ του ἐφαίνετο ἡ μεγάλη εὐπορία του, στιλοῦση μᾶλλον ἐξ ὑπερμέτρου ἀφθονίας ἢ ἐκ κομψότητος. Τὰ πάντα ἐπ' αὐτῆς ἦσαν βαρέα, τὰ τε ἀργυρὰ καὶ κρυστάλλινα σκευῆ καὶ τὰ τρόφιμα. Ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν, ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν οἱ ξενίζοντες τὸν ἰατρὸν εἶχον κάμει ἕκτακτα πράγματα πρὸς τιμὴν του. Τὸ οἰκογενειακὸν ἐκεῖνο ρεῦμα εἶχε προξενήσει αὐτοῖς μεγάλας στενοχωρίας. Εἶχε στερήσει τῆς ζωῆς ἕνα ἀμνόν, ἕνα παχύτατον ἰνδιάνον καὶ δύο κάπνας, μὴ λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν ἦττονος σημασίας ζῶων. Πᾶσα ὅμως ἐκείνη ἡ σφαγὴ ἦτο μὴδὲν ἀπέναντι τοῦ

ὑπερβολικοῦ κόπου τῶν ὑπηρετριῶν. Ἡ δυστυχὴς Γαρουφαλιά, εἰς τὴν ἐδόθη νεαρά καὶ ἄρτι ἀφικομένη ἐκ τινος τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου βοηθός, συνεταιράσαστο ὡς κατασκευαστὴς πυροτεχνημάτων, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν οἰκίαν εἶχεν ἐκραγῆ πυρακιά.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΔΜΛ.

ΙΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

ΑΛΗΘΕΣ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΙΚΡΑΙ ΑΣΙΑΙ

[Συνέχεια]

Τὸ ὀλίγων ὥρων μόνον διάστημα ἀπὸ τοῦ Δικμὲν ἐφάνη εἰς τὸν Δημήτριον μακρότερον ἢ ἡ ὅλη πορεία. Τέλος εἶδεν ἐκ τοῦ πλησίον τοὺς ὠραίους καὶ πλουσιωτάτους ἀμπελώνας τῶν Τυάνων (Κλισσέ-Χισσάρ), τῆς πατρίδος τοῦ διασήμευ Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως, ὁποῦθεν διέρχεται ἡ εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ ὁδός, δύο δὲ ὥρων ἀπόστασις ἐχώριζεν αὐτὸν ἐκεῖθεν. Τὰ Τύανα σήμερον κατοικοῦνται μόνον ὑπὸ Τούρκων, ἀπειράριθμα δὲ εἶναι τὰ διάφορα ῥωμαϊκῆς καὶ βυζαντικῆς ἐποχῆς μνημεῖα, ὁ δὲ περιηγούμενος τὸ τμήμα τοῦ τῆς μεσημβρινῆς Καππαδοκίας ἔχει νὰ θαυμάσῃ τὸν κανονικώτατον σκελετὸν ἀψίδων ῥωμαϊκῆς ἢ μᾶλλον βυζαντικῆς τέχνης παλαιοῦ ὑδραγωγείου, οὗτινος, καταπεσοῦσης μιᾶς τῶν ἀψίδων, δὲν ἠδυνήθησαν, ἢ ἀληθέστερον, δὲν ἠθέλησαν ἐξ ἀβελτερίας ἀκατονομάσθου, νὰ ἐνεργήσωσι τὴν ἐπισκευὴν καὶ χύνεται τὸ ὕδωρ μίαν ὥραν περίπου ἐκτὸς τῆς πόλεως, ἐν ᾧ δι' ἐλαχίστης δαπάνης καὶ διὰ σιδηρῶν ἢ καὶ ξυλίνων ὀχετῶν θὰ ἦτο δυνατὴ ἢ εἰς τὴν πόλιν ἐπάνοδος τοῦ χρησιμωτάτου στοιχείου. Δὲν ἐστάθησαν οἱ ὁδοιπόροι νὰ ἀνακουφισθῶσιν ἐκ τοῦ καμάτου τῆς ὁδοῦ καὶ προεχώρησαν, διότι ἐνόμιζον ὅτι ἠκούοντο καὶ αἱ ὕλακαὶ τῶν κυνῶν τοῦ χωρίου καὶ ὁ δυσπερίγραπτος θόρυβος τῆς κινουμένης πόλεως.

Τέλος ἔφθασαν...

*

*

Εἶναι ἀνάγκη νὰ περιγράψωμεν τὴν μετὰ μακροχρόνιον ἀπουσίαν ἐπάνοδον εἰς τὴν γενέθλιον τοῦ ξενητευμένου; Δὲν ἀρκεῖ ἄρα γε νὰ εἴπῃ τις ὅτι ἔφθασεν αἰσίως, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ τοὺς τόπους, ἐν οἷς τὸ πρῶτον εἶδε τὸν ἥλιον καὶ περὶ οὗ περιστρέφονται αἱ ἀγνόταται καὶ γλυκύτεραι τῶν ἀναμνήσεων αὐτοῦ; Ἄχ! ἡ εἰς τὴν πατρίδα ἐπάνοδος εἶναι τόσον γλυκὺ πρᾶγμα, ὥστε, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀξίζει νὰ ξενητευθῆ κανεὶς, νὰ φάγῃ τὸν πικρὸν τῆς ξενιτείας ἄρτον; νὰ ζήσῃ μακρὰν τῶν γονέων καὶ οἰκείων, ἐν μέσῳ ἀγνώστων καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀδιαφόρων ἀνθρώπων, μακρὰν πάσης περιθάλψεως συγγενικῆς ἢ ἀπανέλθῃ εἰς τοὺς κόλπους τῆς οἰκογενείας του. Πάντα τὰ περὶ αὐτὸν ἔχουσι τότε τοιαύτην γοητείαν, τοιαύτην ποίησιν, ὥστε ἐλάχιστα, νομίζω, πράγ-

ματὰ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ δύνανται νὰ συγκριθῶσι πρὸς τὴν ἄρρητον εὐχαρίστησιν καὶ τὴν ἡδονὴν τῆς εἰς τὴν γενέθλιον ἐπάνοδου. Καὶ μήπως ἐκ τῆς λέξεως νόστος, σημαίνουσης τὴν εἰς τὴν πατρίδα ἐπάνοδον, δὲν παράγεται τὸ νόστιμος; Ὁ μικρὸς οἰκίσκος, ἐν ᾧ ἐγεννήθη, αἰ ἐκ τοῦ καπνοῦ μελανωθεῖσαι ἀκάτέργαστοι δοκοὶ τῆς πατρικῆς στέγης, ἀφ' ὧν διαφεύγουσιν ὡς ἀνυπότακτοι βόστροχοι ξανθῆς καλλονῆς, οἱ ξηροὶ σχοῖνοι, εἶναι δι' αὐτὸν πράγματα πολὺ ποθεινότερα, πολυτελέστερα τῶν πλουσιωτέρων φατνωμάτων μεγάρου ζαπλοῦτου. Ἡ λιτὴ τροφή, ἣν τρώγει μετὰ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας του καθήμενος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, περὶ τὴν χαμηλὴν στρογγύλην τράπεζαν, ἀπὸ τῆς κοινῆς λοπάδος, ὑπερτερεῖ πᾶσαν πολυποικίλον ξένην μαγειρικὴν. Οἱ δρομίσκοι, οἱ ἀκανονίστως κεχαρχαμένοι, τὰ τῆδε κλέϊσε διεσπαρμένα ἐρείπια παλαιῶν οἰκιῶν, ἐστὶν σθεσθεῖσαι ἀκλήρων οἰκογενειῶν, κινουσιν εἰς ῥέμβην αὐτὸν, οἱ μεγάλη τῆ φωνῆ προαγγέλλοντες τὴν πρῶτὴν ἀλέκτορες, ὁ ἦχος τοῦ μονοτόνου, ἀλλὰ μουσικωτάτου δι' αὐτὸν σημάδιον, ἢ αὐτὴ τῆς ἐκκλησίας τοῦ χωρίου, ἐν ᾗ τὸσάκις παιδίον ἔτι ἔπαιζεν, ἢ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς ὑψομένη ἀχλαδιὰ, ἣτις τὸσάκις καὶ αὐτοῦ τὰς ἐπιδρομὰς ἀγογγύστως ὑπέστη, ὁ ναός, ἐν ᾧ τὸσάκις ἀντήχησεν ἡ φωνὴ αὐτοῦ κλοναρχοῦντος τὰ διάφορα τῶν ἀκολουθιῶν τροπάρια καὶ ἐμμελῶς ἀναγινώσκοντος τὸν Ἀπόστολον, τὸ ἄκρον ἄκρον τῶν παιδικῶν ὀνειρῶν τῶν μικρῶν Ἑλληνοπαίδων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, οἱ ἐκ τῶν ἀγρῶν περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἐπιστρέφοντες γεωργοί, ὀδηγοῦντες τοὺς καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἀόκνως ἐργασθέντας βόας αὐτῶν καὶ τέλος τὰ πάντα εὐωδιάζουσιν ἐν τῇ πατρίδι ἐξ ἀπλότητος καὶ γαλήνης τῆς ψυχῆς, σπανιωτάτης ἐν μέσῳ κοινωνίας πολυανθρώπου, τυρβαζούσης καὶ πᾶσαν ἰκμάδα ἡρεμίας ἀπορροφῶσης. Ἦδη ὁ Δημήτριος ἔζη εὐδαιμόνων, περιθαλαπόμενος ἐν τῇ οἰκογενείᾳ μετ' ἀφοσιώσεως καὶ στοργῆς. Δύο-τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν εἰς τὴν πατρίδα ἐπάνοδον ἡ μήτηρ καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ εἰργάσθησαν ὁπως κατασκευάσων αὐτῷ μεταξοῦφῃ ποδήρη ἀντεριά τῆς Δαμασκκοῦ, ἅτινα ἠγόρασαν παρὰ τῶν ἐν Ταρσῷ Σύρων τὰ συνήθη ἐν τῷ χωρίῳ, καὶ νὰ ἀπαλλάξωσι τὸ σῶμά του ἀπὸ τὰ στενά, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ὁ λαὸς καλεῖ τὴν εὐρωπαϊκὴν ἐνδυμασίαν, ἵνα ζήσῃ τὸν ὀλίγον χρόνον τῆς ἐν τῇ πατρίδι διαμονῆς του. Ἐπανελάθε τὸν πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως αὐτοῦ εἰς Κωνσταντινούπολιν βίον, τακτικώτατα φοιτῶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐν ᾧ ἐν τῇ μεγαλοπόλει ἐκείνῃ περισπώμενος ὑπὸ παντοίων τοῦ ἐπιγγέλματος αὐτοῦ ἔργων, ἀπαξ ἢ δις μόνον τοῦ ἔτους μετέβαιεν εἰς τὸν ναὸν ἵνα κοινωνήσῃ τῶν ἀχράντων μυστηρίων. Ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ χωρίου του, στερουμένου, ἐννοεῖται, τακτικοῦ ψάλτου, οὐχὶ ὀλιγάκις καὶ μετ' ἐπιτυχίας ἐξέπληρωσε τὰ καθήκοντα ἱεροψάλτου

πρὸς μεγίστην χαρὰν τῆς μητρὸς του, ἣτις ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ προσφιλοῦς υἱοῦ μετ' ἡδονῆς ἀνεμιμνήσκετο τοῦ ἀποβιώσαντος συζύγου. Ἰδίᾳ λαμπρὰ ἦτο ἡ Κυριακὴ, ὅτε, μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς ἐκκλησίας, συνηθροίζοντο οἱ δημογέροντες, οἱ ἔφοροι τοῦ σχολείου καὶ οἱ καψιμάλληδες τῆς ἐκκλησίας ἀπέναντι τοῦ περιβόλου καθήμενοι ἐπὶ χαμηλοῦ ἐπιμήκουσ τεχνίου, ἐπιτήδες κατασκευασμένου ὡς ἀνάκλιτρον καὶ ἐκεῖ συνεζήτουν τὰ νεώτερα τῆς ἡμέρας, περιστρεφόμενα εἰς τὸν στενὸν κύκλον τοῦ χωρίου. Ἐσχηματίζοντο διάφοροι καθ' ἡλικίας ὄμιλοι, ἐν ταῦθα μὲν σοβαροὶ γέροντες, εὐλαβῶς ὑπὸ τῶν νεωτέρων προσαγορευόμενοι καὶ ἀκροώμενοι τοῦ ἀναγινώσκοντος ἐν τῇ τουρκοφῶνι «Ἀνατολῆ» τοῦ κ. Εὐαγγελينوῦ Μισαηλίδου τὰ χαβαδίδια (εἰδήσεις) τῆς ἐβδομάδος ἢ τοῦ μηνός, ἐκεῖ δὲ οἱ νεώτεροι, ἐπιθεωροῦντες τὰ ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἐξερχόμενα κοράσια καὶ διάφορα περὶ προσεχούσ ἀποκαταστάσεως σχέδια ἐν νῷ φιλοτεχνούντες, καὶ ἀλλαχοῦ, μακρὰν, οἱ παῖδες, ἀπαλλαγέντες, ἐνεκα τῆς ἐορτῆς, τῶν πεδῶν τοῦ σχολείου, προσηλωμένοι ἔπαιζον τὰ προσφιλῆ αὐτῶν παιγνίδια, οὗτοι μὲν τοὺς ἀρχαίους ἀστραγάλους, κατὰ μεγάλους σάκκους ἐκ τῆς οἰκίας κομίσαντες, ἄλλοι δὲ, οἱ μικρότεροι, τοὺς ἐρυθροὺς σπόρους τῶν χαρουπίων, ἀγωνιζόμενοι διὰ τοῦ ἀντίχειρος νὰ ὠθήσωσιν εἰς τὴν ροῦπαν, μικρὸν κοίλωμα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ ἄλλοι τέλος, οἱ ὅπως οὖν μεγαλείτεροι, τὸ ἀνδρικότερον πως θεωρούμενον τσελίκι, γυμναστικώτατον καὶ ἀληθῶς ἀρχαιοπρεπὲς παιγνίδιον, ὧν πάντων μετὰ καὶ ἄλλων λεπτομερῆ περιγραφὴν θὰ περιλάβωσιν αἱ ὅσον οὐπω ἐκδοθησόμεναι ἡμέτεραι «ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΟΥ ἙΛΛΗΝΟΣ». Τῆς τελευταίας ταύτης παιδιᾶς, ὡς καὶ τῆς τῶν ἀστραγάλων, μετέχουσι πολλάκις, παλαιῶν ἡμερῶν ἀναμιμνησκόμενοι, καὶ οἱ ἄνδρες, ἐν ᾧ μακρόθεν θεῶνται τοὺς ἀγωνιζομένους αἱ γυναῖκες καὶ τὰ κοράσια τοῦ χωρίου, ἰδίᾳ ἡ φουρνιά, ἡ προωρισμένη κατὰ τὴν περίοδον ταύτην διὰ τὸν γάμον. Οὕτω λοιπὸν παρήρχοντο αἱ πρῶται ἡμέραι τοῦ Δημητρίου ἐν τῷ χωρίῳ, οὐδεὶς δὲ λόγος ἐγένετο περὶ προσεχούσ ἀποκαταστάσεως. Καὶ ἡ μὲν μήτηρ καὶ αἱ λοιπαὶ συγγενεῖς ἀπέειχον νὰ ἐγγίσωσι τὴν χορδὴν ταύτην, εἰ καὶ ἦσαν βέβαιαι ὅτι σκοπὸς τοῦ ἐκ τῆς ξενιτείας ἐπανακάμπτουτος εἶναι ἡ μέλλουσα κατὰ τὰ πατροπαράδοτα ἐγκατάστασις. Ὁ σκοπὸς τῆς σιωπῆς ταύτης τῶν ἀμέσως διαφερομένων τούτων γυναικῶν ἦτο εὐνόητος· ἐπεθύμουν πρῶτον μὲν νὰ ἀναπαυθῆ καὶ συνέλθῃ ἐκ τῶν κόπων τοῦ πολυήμερου ταξιδίου καὶ τῶν συμπαρομαρτυρῶν αὐτῷ ποικίλων συγκινήσεων καὶ ἔπειτα νὰ δοθῆ αὐτῷ καὶ καιρὸς ὅπως, εἰ δυνατόν, γεννηθῆ καὶ πόθος τις καὶ ἔρωσ ἀκόμη ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Δημητρίου πρὸς τι τῶν συγχωρικῶν αὐτοῦ κορασίων.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΙΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΟΛΕΒΟΗ

ΛΙΟΥΔΜΙΛΑ

Ἐπὶ τέλους, μετὰ τὴν μακρὰν ταύτην δοκιμασίαν, ἐπανήλθον εἰς Μόσχαν καὶ τὴν ἐπανείδον. Κατὰ τὸ τριετές ἐκεῖνο διάστημα, ὅποια μεταβολὴ ἐγένετο εἰς αὐτήν! Ἀντὶ τῆς ζωνῆς καὶ εὐθύμου παιδίσκης, ἣς τὰ παιγνίδια συνεμεριζόμενη, ἐπανεῦρον χαρίεσσαν νεάνιδα, χάμμα τῶν καλλιτέρων ἐσπερίδων. Τότε ὅμως ἠσθάνθη ἐμαυτὸν ἀδέξιον, ἀσχημον, ἐστενοχωρημένον ἐνώπιόν τῆς. Ἐν αὐτῇ ἔβλεπον τὴν ὠραίαν, τὴν ἐπέραστον, τὴν λαμπρὰν θυγατέρα πλουσίου ἀνδρός, ἐν ᾧ ἐγὼ ἤμην ταπεινὸς ὑπαλληλίσκος. Οἱ γονεῖς τῆς μὲ ὑπεδέχθησαν μετ' ἀγαθότητος, ὡς ἄλλοτε, ὡς πτωχὸν ὄρφανόν, ὡς παλαιὰν γεωριμίαν, καὶ ἀνεχώρησα τῆς Μόσχας θετλιμμένος εἰς ἄκρον.

Ἐν τούτοις συναπέφερον τὴν πεποίθησιν ὅτι ἠγαπώμενη παρ' αὐτῆς. Δὲν ἠδυνήθη νὰ ὀμιλήσω ἰδιαιτέρως μαζί τῆς, δὲν ἐτόλμησα νὰ τῇ εἶπω τίποτε, ἀλλ' εἶδον ὅτι μὲ ἠγάπα.

Τρία ἔτη παρήλθον ἀκόμη, τρία ἔτη βασάνων. Ἀγνοῶ ὅποια τρελὴ σκέψις, εἰς ἣν ἠνοῦτο ἡ εἰκὼν τῆς Πυλίννας, μὲ παρέσυρεν εἰς τὴν δίνην τοῦ κόσμου. Μέχρι τότε ἀπέφευγον τοὺς συναδέλφους μου ἐκ μισανθρωπίας, ἀλλὰ τῶρα τοὺς συνανεστρεφόμεν, συνεδέθην μαζί τῶν καὶ αὐτοὶ μὲ ὠδήγησαν εἰς τὰς ἐσπερίδας, εἰς τοὺς χοροὺς καὶ εἰς τὰς διασκεδάσεις.

Ἐπλήρωσα ἀκριβῶς τοῦτο. Ποσάκις ὑπέφερα διὰ τὴν θέσιν μου ἐν τῷ μέσῳ πλήθους ματαίων κομψῶν νέων, διὰ τὴν ἐρημίαν μου ἐντὸς λαμπρῶν αἰθουσῶν, διὰ τὴν δειλίαν μου εἰς τὰς εὐγενεῖς ἐκείνας κυρίας, αἵτινες μοὶ ἐφαίνοντο θελκτικώταται! Ἐχρησίμευον εἰς συμπλήρωσιν τῶν τετραχόρων καὶ αὕτη ἦτο, διὰ τὰς πλείστας ἐξ αὐτῶν, ἡ καλλιτέρα μου σύστασις.

Ἀλλὰ τὸν σκληρὸν σάρακα τὸν εὐρισκόμενον ἐν τῷ στήθει μου καὶ καθιστῶντα τὴν καρδίαν μου αἰμάσσουσαν, ἐγὼ μόνος ἐγνώριζον. Ἐννόουν ὅτι ἀναστρεφόμενος τὴν ὑψηλὴν ἐκείνην κοινωσίαν, δὲν ἔφερον πρὸς αὐτὴν οὐδένα τίτλον, οὐτε τῆς γεννήσεως, οὐτε τῆς περιουσίας. Ὁ κόσμος δὲν παραδέχεται ἄλλους καὶ ἂν τις μεταβῇ πρὸς αὐτὸν στερούμενος τοιούτου, ὀφείλει νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὴν τύχην του καθιστάμενος δοῦλός του, δοῦλος τὸσον ἄθλιος καὶ ἐλεεινός, ὥστε ἂν κατέχη ψυχὴν, καρδίαν καὶ πνεῦμα ὀφείλει νὰ λησμονήσῃ τὰ προτερήματά του, καὶ πρέπει νὰ θεωρῇ εὐτύχημα ὅπως ἡ ψυχὴ αὐτῆ καταστῇ ἐγωϊστικὴ, ἡ καρδιά του ἀναίσθητος καὶ τὸ πνεῦμά του ὅλως μεμετρημένον. Ἐν τῷ κόσμῳ, ἔνθα ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται μεγίστη ὁμοιότης χαρᾶς καὶ περιουσίας, ὑπάρχουν πλείστοι καὶ διάφοροι βαθμοὶ καὶ οὐδαμοῦ ἄλλα-

χοῦ εὐρίσκεται τις τὸσον ὑψηλὰ καὶ τὸσον χαμηλὰ. Τίς οἶδε τί στοιχίζει εἰς πλείστους, ἐξ ἐκείνων οἵτινες τὸν συχνάζουν, διὰ νὰ μεταβῶσι δι' ὠραίας ἀμάξης μέχρι τῆς θύρας μεγάρου τινός; Τίς οἶδε πῶς ἐξαγοράζει τὴν ματαιότητά του, ἐκεῖνος ὅστις, ἀφ' οὗ περιέλθῃ γαυριῶν ἐν ταῖς αἰθούσαις ἐνδεδυμένος κομψοτάτην ἐνδυμασίαν, τὴν νύκτα ἐνοχλεῖται ὑπὸ τοῦ ποσοῦ τῶν χρεῶν του· ἐκεῖνος ὅστις, ἀφ' οὗ ἐξέλθῃ τοῦ χοροῦ, δυνατὸν νὰ ὀδηγηθῇ εἰς τὰς φυλακάς· ἐκεῖνος ὅστις, κατόπιν μεγαλοπρεποῦς δείπνου, βλέπει ἐνώπιόν του ὀρθούμενον τὸ πειναλέον φάσμα τῆς ἐπιούσης; Ὡ! Ἡ πενία! ἡ φρικώδης πενία! Ἀλλ' οὐδαμοῦ τὸσον φρικώδης ὅσον εἰς τὰ λαμπρὰ ψεύδη τῆς ὑψηλῆς κοινωσίας. Φεῦ! εἰς τὸν ἴδιον τετραχώρον, ὅποια ἄβυσσος ὑπάρχει ἐνίοτε μεταξύ δύο ἀνδρῶν χορευόντων μὲ τὴν αὐτὴν ζωηρότητα καὶ μὲ τὸ αὐτὸ μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη! Ὅποσον αἰσθημα αἰσχύνῃς κρύπτεται ἐνίοτε ὑπὸ τὴν κομψὴν ἐνδυμασίαν!

Ἄλλ' εἶχον παρασυρθῆ, ἀποτυφλωθῆ, καὶ ἐθυσίασα τὰ πάντα εἰς τὸ εἶδωλον τοῦ κόσμου, τὴν ἡσυχίαν μου, τὰ καθήκοντά μου, τὸ μέλλον μου. Ἐχρεώθη καὶ οἱ ἀσθενεῖς πόροι μου δὲν μοὶ ἐπέτρεπον νὰ ἐξοφλήσω τὰ χρέη μου, ὅτε ἔλαβον ἐπιστολὴν τοῦ θεοῦ μου, ὅστις μαθὼν τὸν ἄτακτον βίον μου, ἠπέλει νὰ μοὶ διακόψῃ καὶ τὰ ἔσχατα μέσα τῆς ζωῆς μου. Ἐν μόνον καταφύγιον μοὶ ἀπέμενε... τὸ ὕδωρ τοῦ Νέβα.

Ἡ Θεοῖα Πρόνοια μοὶ παρεχώρησε μόνον εὐχαρίστους τινὰς ἡμέρας κατὰ τὰ ὀλέθρια ταῦτα ἔτη. Ὁ πατὴρ τῆς Παυλίννας μεταβαίνων εἰς ξένην χώραν οἰκογενειακῶς, ἔστη εἰς τὴν Πετρούπολιν, καὶ τὴν ἐπανείδον, ἐφάνη δὲ ἔκπληκτος εἰς τὴν θέαν μου. Δὲν ἤμην πλέον ὁ ἀδέξιός καὶ δειλὸς ὑπαλληλίσκος τῆς Μόσχας. Τὰ πάντα, ἐν τῷ ἐξωτερικῷ μου, ἐν τοῖς τρόποις μου καὶ ἐν τῇ ὀμιλίᾳ μου, εἶχον μεταβληθῆ. Δὲν ἐφάνη πλέον ἐστενοχωρημένη ὅτε ἐκάθησα πλῆσιόν τῆς, οὐτε διὰ τὸν ἔρωτά μου. Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, δὲν μετέβην εἰς χορόν, οὐτε εἰς ἐσπερίδα. Ἐμενα πλῆσιόν τῆς καὶ διήλθον τρεῖς εὐδαίμονας ἡμέρας.

Ἄλλ' ἡ νέα αὕτη συνάντησις μ' ἔκαμε νὰ καταμετρήσω μετὰ θλίψεως τὸ μέγα διάστημα, ὅπερ μ' ἐχώριζεν ἀπὸ τῆς πλουσίας νεάνιδος. Ἀρά γε θ' ἀφωσιούτο εἰς ἐμέ, ὅπως ἡ μήτηρ μου εἰς τὸν πατέρα μου; Ὁχι... Ἡ σκέψις αὕτη μ' ἐκεραυνοβόλησεν.

Αἶφνης καὶ ὅταν ἔμελλον νὰ φυλακισθῶ διὰ χρέη, νὰ παραιτήσω δὲ κατ' ἀκολουθίαν τὰ καθήκοντά μου, ὅταν ἔβλεπον, ἐν τῷ κύκλῳ τῶν φίλων μου καὶ τῶν γνωρίμων μου, τὸν μουσαρὸν ἐγωϊσμόν, αἶφνης ἔμαθον τὸν θάνατον τοῦ θεοῦ μου, ταῦτοχρόνως δὲ ὅτι μὲ εἶχε καταστήσῃ γενικὸν κληρονόμον του. Διήλθον τοσοῦτον αἰφνιδίως ἀπὸ τοῦ ἀπελισμοῦ τῆς πενίας εἰς τὴν εὐτυχίαν τοῦ πλοῦτου, ὥστε κατὰ πρῶτον ἐξεπλάγη μᾶλλον ἢ ἐ-

χάρην. Δυστυχῆ θεεῖ! Ἐπὶ πολὺν καιρὸν σὲ ἀπησχόλησα... Ἀκόμη ἡμέραι τινές... τίς οἶδεν;... Ἴσως εἰς ἀπάντησιν τῆς τελευταίας ἐπιστολῆς του, ἀστυνομικός τις ὑπάλληλος θὰ ἔγραφεν ἐν τῇ ἐκθέσει του· «Ὁ Ἀντώνιος Ν... ἠτύχοντο» καὶ ἠθέλωμεν συναντηθῆ εἰς τὴν αἰωνιότητα.

Εὐλογητὸς ὁ Θεός! παρήλθον ὄλα.

Τώρα μίαν μόνην σκέψιν ἔχω. Εὐρίσκομαι πλῆσιόν τῆς Μόσχας, πλῆσιόν τῆς Παυλίννας.

Ἀρχίζει νὰ χαράζῃ ἡ αὐγὴ. Χαίρετε ζοφεραὶ ἀναμνήσεις μου! Χαῖρε νέα μου ζωὴ! Ἴππους! Ἴππους! καὶ ἔμπρός!

Πόσον θὰ ἐκπλαγῇ! Διότι ἀγνοεῖ τὴν μεταλλαγὴν τῆς περιουσίας μου. Δὲν τῇ ἔγραψα, διότι ἠθέλησα νὰ μὴ βραδύνω οὐτε ἐτι στιγμήν τὴν ἀναχώρησίν μου ἐκ Πετροπόλεως. Ἡ οἰκογένειά τῆς νομίζει ὅτι εἶμαι ὁ πτωχὸς ἄλλοτε Ἀντώνιος, καὶ ἐγὼ πηγαίνω νὰ τῇ προσφέρω, σὺν τῇ καρδίᾳ μου, ἣτις πάντοτε ἀνῆκεν εἰς αὐτήν, τὴν περιουσίαν ἣν ἐκληρονόμησα.

Κατὰ τὸ μακρὸν τοῦτο ἐξαετὲς διάστημα, δὲν τῇ ἔκαμα ποσῶς λόγον περὶ τοῦ ἔρωτός μου, ἀλλὰ πάντοτε τὴν ἐσυλλογιζόμεν, ὅπως καὶ αὐτὴ ἐμέ. Τὸ βλέμμα τῆς μοὶ τὸ εἶπε.

Ἀκούω ἠχοῦντα τὸν κωδωνίσκον τῶν Ἴπων, τοὺς ὁποίους ζευγνύουν. Οὐδεμίαν μουσικὴν ἠδύνατο νὰ ἔχη τοιοῦτον θέλητρον δι' ἐμέ. Τὰ πάντα εἰσὶν ἔτοιμα!... Ἐμπρός!...

B'

Ἴδού. Δὲν περιέμενον τὴν συνάντησιν ταύτην μετὰ τῆς Παυλίννας. Ἐν τούτοις ἡ συνάντησις αὕτη μὲ θλίβει.

Ἡ τρούικά μου διέτρεξε πετώσα τὰ εἰκοσι ἐκεῖνα βέρστια. Ἐνεδύθη ἐν τάχει, ὅτε δὲ ἀφικόμενη πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας τοῦ πατρὸς τῆς Παυλίννας, ἐξεπλάγη εἰς ἄκρον, ὅταν εἶδον ὅτι ἦτο τὸσον ἐνωρίς, ὅτι ἡ θύρα καὶ τὰ παράθυρα τῆς οἰκίας ἦσαν κεκλεισμένα ἀκόμη, ὅτι ἄπαντες ἐκοιμῶντο. Μόνος ὁ γέρον θυρωρὸς ἦτο ἐξυπνος καὶ ἐσάρωνε τὸ πεζοδρόμιον. Μὲ ἀνεγνώρισε καὶ μ' ἐπλησίασεν.

— Ὁ κύριός σου, ἠρώτησα, εἶναι εἰς Μόσχαν;

— Ἐδῶ εἶναι, δόξα τῷ Θεῷ!

Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης οὐδαμῶς μοὶ εἶχεν ἐπέλθῃ ἡ ἰδέα, ὅτι δυνατὸν νὰ εὐρίσκετο ἐν τῇ ἐξοχῇ.

— Μήπως κοιμᾶται ἀκόμη; Συνήθως ἐξυπνᾷ πολὺ πρῶτ.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Μιχαήλ. Ἀλλ' ἀπὸ τὴν τελευταίαν ἀσθένειάν του ἀδυνατήσῃ πάρα πολὺ.

Καὶ ὁ γέρον ὑπηρέτης ἤρξατο τότε διηγοῦμένος μοι ὅλας τὰς ἠθικὰς βασάνους τοῦ κυρίου του. Εὐχαρίστως θὰ παρέτεινον μετ' αὐτοῦ τὴν ὀμιλίαν, μέχρις οὗ οἱ κάτοικοι τῆς οἰκίας ἐγερωθῶσιν, ἀλλ' ἡ ἰδέα μοὶ ἐπῆλθε νὰ τὸν ἐρωτήσω περὶ τῆς νεαρᾶς κυρίας του.

— Δόξα τῷ Θεῷ! μοὶ ἀπεκρίθη, εἶναι καλὰ, τῶρα ὅμως δὲν εἶναι ἐδῶ, ἀλλ' εἰς

τὸ Ὀστανκῶφ, εἰς τὸ ἐξοχικὸ σπῖτι τῆς θείας τῆς Πρασκόβνας Ἰβανόβνας.

Εἰς τὸ ἄκουσμα τῶν λέξεων τούτων, ὀλίγου δεῖν ἐβλασφήμησα. Δὲν ἠδυνάμην ν' ἀνεχθῶ τὴν θείαν ταύτην.

Τί νὰ κάμω; Ἀπεμακρύνθη τειθιμμένος καὶ μελαγχολικός, μηχανικῶς δὲ διηυθύνθη πρὸς τὸ δῶμα τοῦ Κρεμλίνου. Ἐκεῖ περιεπάτου ἀνω κάτω, δίκην ἐπαρχιώτου, ὅστις, κατὰ πρώτην φοράν ἀφιχθεὶς εἰς Μόσχαν, θεωρεῖ καθήκον του νὰ ἴδῃ τὰ πυροβόλα τοῦ τσάρου, τὸν κώδωνα τοῦ τσάρου καὶ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἰβάν. Ἐγώ, ὁ μετὰ τοσαύτης χαρᾶς ἐρχόμενος εἰς τὴν πόλιν ταύτην, ὁ μετὰ τοσαύτης ζωηρᾶς καὶ ἀνυπομονῆς ἐλπίδος, τῶρα ἠσθαιόμενος ἐντελῆ ἀδιαφορίαν. Οὐδὲν ἄλλο ἐπεθύμουν νὰ μεταβῶ εἰς ἐπίσκεψιν τῆς οἰκογενείας τῆς Παυλίνας καὶ ἐθεώρουν μετὰ σκυθρωποῦ βλέμματος τὸ θαυμάσιον πανόραμα τῆς Μόσχας, ὅταν αἰφνιδίως ἐξηγέρθη τὸ ληθάργου μου ὑπὸ σκέψους διεληθούσης τὸ πνεῦμά μου δίκην ἀστραπῆς: Ἰσως, διελογίσθη, ἡ Παυλίνα νὰ ἐπέστρεψεν εἰς Μόσχαν, ἴσως τὴν ὥραν ταύτην νὰ εὐρίσκεται εἰς τοῦ πατρὸς τῆς, καὶ διὰ τοῦτο διηυθύνθη ἐν τάχει πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς.

Μεγάλαι μεταβολαὶ εἶχον διενεργηθῆ ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ, ἦν κάλλιστα ἐγνώριζον. Τὰ παλαιὰ ἐπιπλα εἶχον ἀντικατασταθῆ ὑπὸ ἄλλων νεωτέρου ἔθους, ἡ δὲ διασκευὴ τοῦ δωματίου κατὰ νέαν τάξιν. Τὰ πάντα εἶχον δι' ἐμὲ παράδοξον θέαν. Καὶ ὁ γέρον ἐπίσης εἶχε μεταβληθῆ ἐκ προσβολῆς τινος παραλυσίας ἐκάθητο πάντοτε ἐπὶ τοῦ θρονίου του. Ἐν τούτοις μὲ ὑπέδεχθη φιλίως ὡς ἄλλοτε.

— Θὰ ταξειδεύης βεβαίως, μοι εἶπε, διὰ κάμμιν ἐντολήν, διότι δὲν ὑποθέτω, ὅτι θὰ χρησιμοποιοῦ κακῶς τὸν καιρὸν σου καὶ ὅτι ἀκουσίως σου θὰ ἔφυγες ἐκ Πετροπόλεως;

Ἀπεκρίθη ἀυτῷ μειδιῶν ὅτι ἤμην ἐντεταλμένος νὰ διεκπεραιώσω ὑπόθεσιν τινα εἰς τὸ κυβερνεῖον τῆς * * *.

Οἱ λόγοι οὗτοι τὸν ἐνεθάρρουν, δι' ὃ μ' ἐνηγκαλίσθη.

— Πῶς εἶναι ὁ θεός σου; προσέθηκεν.

— Εἰξέυρετε ὅτι ἀπαξ μόνον τοῦ ἔτους λαμβάνω ἐπιστολὴν παρ' αὐτοῦ.

— Καὶ ἐγὼ δὲν λαμβάνω κάμμιν.

Ἐξηκολουθήσαμεν τὴν ὁμιλίαν μας, καθ' ἣν ἔμαθον ὅτι ἡ Παυλίνα ἤθελε μεταβῆ τὴν ἐσπέραν εἰς τινα χορὸν ὃν ἔδιδεν ὁμάς εὐγενῶν. Ἀπεσύρθη ἠρνήθη τὴν πρὸς δεῖπνον πρόσκλησιν του καὶ τὴν ἐσπέραν ἤμην εἰς τὸν χορὸν. Οἱ τετράρχοι ἐσχηματίσθησαν. Ζητῶ τὴν Παυλίαν, τὴν βλέπω δὲ χορεύουσαν εὐθύμως μετὰ τινος ἀξιωματικοῦ τῶν οὐσσάρων καὶ ὁμιλοῦσαν μετ' αὐτοῦ μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως.

Ὅταν ὁ τετράρχος ἐτελείωσε, τὴν ἐπλησίασα.

— Ἄ! σὺ εἶσαι, Ἀντώνιε, μοι εἶπε. Δὲν σὲ ἀνεγνώρισα. Χαίρω πολὺ ὅτι σὲ βλέπω ὑγιῆ, νομίζω.

Ἦγνόνουν τί ν' ἀποκριθῶ. Ἡ ὀρχήστρα

ἄρχεται κρούουσα στρόβιλον, ὃν χορεύει μετὰ τοῦ οὐσσάρου πάλιν μετ' οὐ ἐπαναλαμβάνει τὴν ὁμιλίαν τῆς.

— Δυστυχῆς νέα! διελογίσθη, πόσον θὰ ὑποφέρῃ διὰ τὸ ἐμπόδιον τὸ ὅποιον τῇ ἐπιβάλλει ἡ ἐθιμοτυπία! Δὲν τολμᾷ νὰ φροντίσῃ δι' ἐμὲ, διότι ἀναγκάζεται νὰ κρύψῃ τὰ αἰσθημάτά τῆς καὶ ὑποκρίνεται ὅτι συγκεντροῖ πᾶσάν τῆς τὴν προσοχὴν ἐπὶ τοῦ χορευτοῦ τῆς. Καὶ ὁ χορευτὴς αὐτὸς εἶναι νέος, ὠραῖος, πλούσιος καὶ κομψός.

Ἡ Παυλίνα μᾶς συσταίνει πρὸς ἀλλήλους, τοιοῦτοτρόπως ὡς νὰ ἐπιθυμῇ τὴν δικαιολόγησιν τῆς πρὸς αὐτὸν διὰ τὸν οἰκεῖον τρόπον δι' οὐ τὴν ἐπλησίασα. Μοι φαίνεται ἐπ' ἴσης ὅτι κατ' ἔχει ἀκόμη νὰ τῷ εἴπῃ. Ὁ Θεὸς οἶδε τί εἴμπορεῖ νὰ τῷ εἴπῃ.

Ἐν τούτοις γελῶμεν εὐθύμως· ἀλλ' ἐν τῷ μυθῷ τῆς καρδίας μου αἰσθάνομαι πικρὰν θλίψιν. Δὲν περιέμενον νὰ ἐπανίδω τοιοῦτοτρόπως τὴν Παυλίαν.

Ἰδοὺ πάλιν ὁ οὐσσάρος, οὐχὶ πλέον εἰς τὸν χορὸν, ἀλλ' ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Παυλίνας ὡς προνομιούχος ξένος. Ἐγὼ δὲν εἴμπορῶ νὰ συνομιλήσω μαζί τῆς, αὐτὸς δὲ εἶναι τόσον χαρῖεις καὶ ἐπιτήδειος! Διατί λοιπὸν ἔρχεται;

Πάλιν εἰς τὸν χορὸν! καὶ ἐκεῖνη θὰ ὑπάγῃ. Διατί λοιπὸν δὲν μένει πλησίον τοῦ ἀσθενούντος πατρὸς τῆς; Παυλίνα! Παυλίνα!

Μετὰ τὸν χορὸν θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τῆς θείας τῆς. Θὰ ὑπάγω καὶ ἐγὼ ὡσαύτως, εἰς τὴν ὑπὸ τῶν ἀναθυμιάσεων τῶν ἐλῶν μεμολυσμένην ἀτμοσφαῖραν ἐκείνην.

Ἡ Πρασκόβνα Ἰβανόβνα μὲ συνέλαβε δίκην γυπὸς μετὰ τῶν πτερῶν του. Μὲ ἠρώτησε πλεῖστα περὶ Πετροπόλεως, περὶ τῶν ὑποθέσεων, περὶ τῆς θέσεώς μου, περὶ τῶν σχεδίων μου περὶ μέλλοντος. Πολὺ νῦν εὐχαριστοῦμαι νὰ τὴν βλέπω μεταχειριζομένη με ὡς τὸν ἄλλοτε πτωχὸν ὄρφανόν. Μοι ἔφερε δέσμην χαρτίων ἅτινα μὲ ἠνάγκασε ν' ἀναγνώσω. Διαρκούντων τούτων ἡ Παυλίνα περιπατεῖ καὶ ὁ οὐσσάρος εἶναι μαζί τῆς. Ἡθέλησα νὰ ἐρωτήσω δι' αὐτὴν τὴν προθυμίαν τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου, ἀλλ' εὐτυχῶς συνέλαβον τὰ βλέμματα τὰ ὅποια ἡ Παυλίνα μοι ἔρριπτε λαθραίως. Εἶμαι βεβαίωτος ὅτι διασκεδάζει μὲ τὸν κομψὸν ἀξιωματικόν. Ἄχ! ἄς ἠδυνάμην νὰ τῇ ὁμιλήσω κατὰ μέρος ἐπ' ὀλίγον!

Τῇ ὁμίλησα. Τῇ ὑπέμνησα τὰς ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς ἡλικίας μας καὶ τὸν πρῶτον ἔρωτά μας. Μὲ ἤκουσε σιγῶσα.

— Παυλίνα, τῇ εἶπον, ἂν τώρα ἐτόλμων νὰ σοὶ ζητήσω τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποσχέσεων τὰς ὁποίας μοι ἔκαμες;

Μὲ παρετήρησεν ἐκπληκτος.

— Παυλίνα, ἡ καρδιά μου διὰ σὲ ἔμεινε ἀναλλοίωτος. Ἐπὶ εἴς ἔτη μόνον σὲ ἐσυλλογίζομαι καὶ διὰ σὲ μόνον ἔζω. Παυλίνα, σὲ ἀγαπῶ, σὲ ἀγαπῶ παραφόρως.

[Ἐπεται συνέχεια].

* * B

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Ἡ ὄλις αὐθόρμητος ἐγγραφὴ νέων συνδρομητῶν καὶ ἡ καταπληκτικὴ ἀξίαις τῆς πωλήσεως τῶν «Ἐκλεκτῶν» ἐπιβάλλουσιν ἡμῖν, ὅπως καὶ δημοσίᾳ ἐκφράσωμεν τὰς εὐχαριστίας ἡμῶν, πρὸς τοὺς κ.κ. συνδρομητὰς καὶ ἀγοραστὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν» καὶ πρὸς πάντας τοὺς ὁπωσδήποτε ὑποστηρίξαντας αὐτά.

Κυρίας, Ἐλευθερίαν Σούλη, Καλλιόπην Τσικλητήρα, Ἀδριάνην Μπελοῦση, Πηνελόπην Δροσινῆ, Σπυριδοῦλαν Ἀν. Γιαννοπούλου ταγμ., Θελεῖαν Σ. Παρπαρία, καὶ κ.κ. Ἀθ. Στρογγύρη, Γεωρ. Μανσόλαν, Διον. Φιλιππόπουλον, Σπ. Δ. Σπέντζαν, Διομήτην Π. Χονδροῦμον, ἰατρ. Δ. Γερακάρην, Κωνστ. Μπλαβέρην, Ν. Π. Σαρρῆν, Ἀνδρ. Τσολάκου, Ἀνδ. Μαντζούφαν, Σωτ. Βεράνη, Π. Α. Κομνηνόν, δῆμαρχον, Ἀνδρ. Κομμωτήν, Α. Γ. Πρετεντέρην, Γ. Παμπούκην, χαρτοπ., Στυλ. Π. Χαλκωματῶν, Δημ. Μοσκέταν, Τιμόθ. Χάλδαν, Χριστόφορον Βιτάλην, Ἀριστεῖδ. Α. Σαμαράκη φ.ν., V. L. Page. Κωνστ. Ι. Βασιλείου, Ἰω. Ν. Φαραντάτον ἐπ. ἀνθυπ. Τιμόθεον Α. Κονδῖνον, Ἐλεῦθ. Κ. Τσίβην, ταχ. ὑπάλ. Θ. δὲ Χελδράτῃ, Γεώργ. Δελιακατερίνην, Μαρῖνον Λούρη, Ἰω. Καμπάνην, Ἀλέξ. Καρπούνην, Γεώργ. Κλιταίνικον, Μ. Μοσχίδην, Ἀριστ. Ἀλεξάνδρου, πρωτοδ., Ἀλκιβιάδ. Σπηλιάδην, πρωτοδ., Κωνσταντῖνον Λυκουρέζον, δικηγόρον, Δημ. Παπαδόπουλον, δικηγ., Χρ. Σακελλαρόπουλον, Θεόδ. Καλμοῦρον ἔμπορ., Ἀντ. Νικολόπουλον ἔμπορ., Νικ. Θ. Μαντζαδάκου, συμβολ., Ἰω. Κατσαῖτην ἱεροφ. Συνδρομαί. Ὑμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Ὁ ἀριθμὸς ἐκάστης ἀποδείξεως εἶνε καὶ ἀριθμὸς τοῦ Λαχείου. — κ. Γ. Κ. Γεωργαντίδην (Μιτυληνῆν) καὶ Γ. Ἀθ. Ζερβοπούλον (Κέρκυραν). Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Μ. Ν. Μιγκλην. Σῆρορ. Ἐλήφθη ἀντίτιμον 3 συνδρομῶν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Σ. Α. Σταματόπουλον. Ἀμφισσαρ. Φύλλα 10 στέλλονται ἐπ' ὀνόματι Σας. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Γρ. Φορτοῦναν, ἀντιστ. Καλάμας. Ἐλήφθη ἀντίτιμον 9 συνδρομητῶν εὐγνωμονοῦμεν. Ἐγράψαμεν. — κ. Κ. Μ. Ἐνταῖθα. Εἶνε ψυχρότερον τοῦ παγωτοῦ ὅπερ καταβροχθίζει ἡ μήτηρ τῆς Ἐλένας σας, καὶ τῆς ἀγκάλῃς τῆς δριζοτῆος σας, λοιπόν: «εἰς τὸ κορίνι». — κ. Α. Ζ. Βέλτζαρ. «Δύο Λίνα» καὶ ἀρ. 336 καὶ 337 ἐστάλησαν. Φρ. 59.50 δὲν ἐλήφθησαν εἰσέτι. — κ. Ι. Α. Γ. Κέρκυραν. Ἀκατάλληλον, δυστυχῶς διὰ τὸ δέ-collete του.

ΕΞΕΔΟΘΗ ΠΡΩΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

1890

κομψότατον, καλλιτεχνικώτατον, ἀπαράμιλλον εἰς τὸ εἶδος του, πλούσιον εἰς ὕλην, ποικιλίαν, εἰκόνας, χάριν, πρωτοτυπίαν.

Σελίδες 450, πυκνότητα. — Συνορράται 50. — Θέματα καὶ διατριβαὶ ὑπὲρ τὰς 80, ὅλαι ἐπίκαιροι, κοινωνικώτατοι, χρονωμένοι, μαγευτικοί. — Εἰκόνας 40 Εὐρωπαϊκώταται. — Μουσικὴ τοῦ Παύλου Καρριέρη κλπ.

Τὸ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ τοῦ κ. Σκόκου ἀντιπροσωπεύει ἐν μικρῷ τὴν σύγχρονον φιλολογικὴν κίνησιν τῆς Ἑλλάδος.

ΤΙΜΑΤΑΙ διὰ τὰς Ἀθήνας:

Χαρτόδετον φρ. 5. — χρυσοδέτον φρ. 4.

Διὰ τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν: Χαρτόδ. φρ. 5,50 — χρυσοδ. φρ. 4,50.

Πωλεῖται παρ' ἡμῖν καὶ ἀποστέλλεται εὐθεροῦ ταχυδρομικῶν εἰς πάντα ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ βιβλιοπωλείου καὶ τυπογραφείου τῆς «Κορίνθης».